ښایست

لنډې کیسې

صفیه حلیم

۱ .د ببو کور

۲ .بابا

۳ .تاویز

۴ .ښایست

۵ . د نیکه بابا بنګله

۶ .نرسه

۷ .ځواک

۸ .د ژبې خرپ

۹ .یوائې شیبې

۱۰ .نیمګړې کیسه

۱۱ .پلار مور او لور

۱۲ .د شیشې ګیلاس

۱۳ .سینما

۱۴ .پوښتنه

Download from: aghalibrary.com

دببو کور

هلته به هر وخت يو شور وو، داسی شور لکه چې د واده په کور کې وي. د ماشومانو چغې، د ښځو خنداګانې ، د سړو خبری... بس د ببو کور يو جنت وو. د کلي په مينځ کې د ويالی په غاړه دا کور په څو جريبه مزکه کې جوړشوی وو. د يو سردالان کې به خلکو خبری بل سرته نه اوريدی. د ببو هر يو ځوی چې واده کوو نو هغه له به يې يوه کوټه او يو دالان جوړ يدو .
د شپږو زامنو او څلورو لونو نه علاوه په کور کې څو تنه سپين ږيری او يو څو سپين سری هم اوسيدی چې د ببو د خپلوانو نه وو. ماشومان نه وو خبر چې دوی د ببو سره څه خپلوی لرله خو د هغوی کيسو به ورله خوند ورکاوو. د کور په انګڼ کې د توت او د انارو ونې وی. د لوی ديوال سره د انګورو تاکونه وو چې د اوړی په غرمو کې به ورلاندی ماشومانو لوبې کولې. او د مشرانو نه په پټه د انګورو تروی پاڼې او يا خام انګور به يې خوړل. کله کله به يو سپين ږيري سړي هم هلته کټ واچوو او د خپر تر سوری لاندی به يې خوب کوو.
د ببو د کور دروازه نه وه. بس يو لوی در او د هغی مخی ته وړوکی خام ديوال وو چې ښځی به د هغی شاته ودريدی او کله به يې د هګيوال او کله دبنجاری نه شيان پلورل. د اوړی د غرمی به چې په پټو کې لو کيدو او د کور ټول غړی به هم هلته وو پدی کور کې به يو څو شيبو لپاره خاموشي شوه. يوه زړه انا به په دالان کې ناسته وه او ځان ته به يې ببوزی وهلو. پدی محال به دومره چپتيا وه چې د مچانو بنګا به هم نه اوريدل کيده. بيا به يو مچ را والوتلو او بنګ به يې وکړ.
د مازديګر په تناره کې به د چم ګاونډ ښځو خپلې ډوډی پخولی. شپې د ډيوې او د هری کين په رڼا کی به ښځو څرخی ګرځولی ، ټيپی به يې ويلی . ماشومانو به پټ پټونی کولې او سړي چې به د حجری نه دې کور ته راتلل نو په لاسونو کې به يې بلې شونټې نيولې وې. د ببو په کور کې کله کله جنګ هم وشو يو ماشوم به بل د لاسه شی وتښتوو، مندی تړری شور ماشور به جوړ شو. ځوانی مرګ، بی حيا، سوډر او دغسی نورالفاظ به ماشومانو زده کړل. ميندو به يو بل ته پيغورونه او سپکی وويلی ، خو لږ وروسته به بيا ټول ارام او خپل کارونه به يې کول. د ببو په کور کې ددنيا هر څه وو. هغه دنيا چې ډيره وړه او حاجتونه بې ډير محدود وو. ستنه، تار، قيچي (بيتی) د ګنډلو ماشين، د شيشی ګيلاسونه، چيني لوښې، د ميسو پتنوس او دا هغه شيان وو چې د کلي د هر کور پر هری غنم ښادی کې به خلکو د ببو نه په پور وړل.
بيا يوه ورځ د ببو مشرزوی خليل دوبی ته د تللو فيصله وکړه. دی په ښار کې د يو مستری سره د موټرو د پرزو جوړولو او د ويلډنګ کار زده کړی وو. په دوبۍ کې د داسی کسب ګرو ضرورت وو. خليل خوشاله وو خو ببو وارخطا وه. هغه په خپل ټول ژوند کې ښار ته يو څو واری تللی وه. دا هم نه وه خبره چې نړۍ څومره لويه ده، پکی څومره خلک وسيږی. په کومه ورځ چې خليل روانيدو ببو په کور کې لوی خيرات کړی وو. ډير خلک راټول وو. دببو امږيندو اخوا د يخوا مندی وهلی او په ميلمنو ګرځيدی، خو ببو په يو کټ ناسته وه. د کلی ښځی به راغلی او يو څو شيبی به دی سره کيناستی. چا به ورله مبارکی ورکړه، چا تسلی او چا به ورسره وژړل خو ببو غلې ناسته وه ، هيڅ خبري يې نه کولی. د خيرات ډوډۍ وخوړل شوه او د ببو په کورکې يوه شيبه خاموشي شوه. د خليل بکس په يوه ټانګه کې کيښودل شو، هغه د خپلی غاړی نه د ګلونو څو اميلونه لری کړل چې خويندو ورته راوړی وو. بيا د وروستی ځل لپاره د ببو سره جوخت کيناستو. هغی ته يې تسلی ورکړه چې شپږ مياشتی وروسته به په چوټۍ راځې خو ببو هم هماغسی غلې ناسته وه. د کور سپين ږيری راټول شول ، يوی ښځی د خليل په سر قران ونيولو.

Download from: aghalibrary.com

ده د وروستی ځل لپاره د مور پښی ښکل کړی. ببو ورته په سر لاس کيښود يو څه دعايي وکړه خو دومره په ټيټ غږ چې هيچا نه اوريده. خليل د ورونو او د ماشومانو په بدرګه له کوره ووتلو. يو چا ډک جام اوبه ورپسی وروشيندلی .
ټولی ښځی د ببو کټ خوا او شا ته کيناستي، څوک په زمکه او څوک په نورو کټونو خو ببو نه ژړل نه يي څه ويل. بيا نوری ښځی خپلو کورونو ته ولاړی او د کور ښځو لوښی لرګي راټول کړل، د ببو ګيرچاپيره د ژوند کاروبار بيا پيل شو خو هغه همدغسې په کټ ناسته وه. يو چا ورته وويل "ببو د مازيګر مونځ به درنه قضا شي" خو ببو بيا هم را پا نسيده، د خليل ښځی ورته پام شو. خوابني ته ورنږدی شوه او دی وليدل چې د هغی په بانړو يوه اوښکه لکه د ملغلری پرته وه. سترګی يي دروازی ته نيولی وي امږور يې لاس ونيولو او ورته يي وويل "ببو راپاسه" خو ببو لکه چې يوې بلې دنيا کې وی، له سترګو يي دوه اوښکی راتوی شوي او په يوې سلګی يي وويل "د ببو کور وران شو."

بابا

زه د ګنډلومشين ته ناسته يم. د لور کميس مي ايله د مشين ترغاښ لاندې ايښی دی، چې د نګارې غږ اورم. زه يوه شيبه غوږ نيسمه، نګاره په قهر شوه. اوس يې غږ نور هم لوړشو. زه پوهيږم چې نورګنډل نه شم کولی. بابا لکه چې بيا نن کوم شی خوړلی دی، زما دا اندازه څکه سمه ده، چې له تيرې مياشتې راهيسې کله د نګارې او بابا نانډری پيل شي، نو زه هم په کې د روغې جوړې لپاره ورغوښتل کيږم .
نور کله د نګارې په کور کې ډېره خاموشي وي. يوازې د بابا غږ اوريدل کيږي. نګاره او د هغې بچيان په ټيټ غږ خبرې کوي، خو کله چې بابا له بازاره څه خوړلي وي، بيا نو د هغه غږ څوك نه اوري، يوازې نګاره لګيا وي. هغه زما د ماما لورده، کونډه ده، د دريو اولادونو سره د مور او پلار کره اوسيږي. زموږ او د ماما کورونه ديزوال په ديوال دي. يوه وړه کړکۍ د دواړو کورونو ترمنځ لکه د ميږي لار ده، چې ښځې او ماشومان تربنه اخوا دېخوا دانګي .
ماما ته موږ ټول بابا وايو او بابا د معدې تکليف لري. ډاکټرانو ورته ويلي دي چې نرم خواړه به خوري. زيات غوړ، مرچ مساله او د بازاري خواړه وربانديې بند دي. نګاره د بابا يواځينۍ لورده او په يوې بهرنۍ اداره کې کار کوي. بابا د سرکاري نوکرۍ نه ګوښه شوی دی، اوس د اوياوو کالو دی، د معدې له تکليف پرته نورصحت يې ډېر ښه دی. خو نګاره تل د پلار په اړه خواشينې وي. بابا څو وارې د معدې د پرهردلاسه په روغتون کې داخل شوې و.
کله کله يې د معدې تيزابيت دومره ډېر شي چې د درد له لاسه بې شيمې وي. نګارا ورته د چرګ ساده ښوروا پخوي. له ښاره ورته رنګارنګ بسکيټ راوړي، الوګان ورته اېشوي، ميده کوي او بيا لکه د ماشوم بابا ته په خپلو لاسونو ډوډۍ ورکوي. مامي پخپله د لاسونو او پښو د درد له لاسه په کور کې ډېر څه نه شوی کولی .
بابا د چکر په پلمه له کوره وځي، کله له شاکرحلواي نه حلوه پوري اخلي. همامته د دکان ډډې ته جوړ دکانچې کښيني او خوري يې، کله د عبدالکريم له هټۍ يوه لويه رکابۍ د لوبيا اخلي. ښه د ليمو اوبه، سره مرچ او مالګه ورباندې واچوي او خوري يې. جانباز نانوای هره جمعه کله پخوي، په دې ورځ بابا ځان پټ له کوره باسي او لږ تر لږه د لسو روپو کله ارو مرو خوري، چې ښه غوړ او مرچ مسالې هم په کې وي .
د نګارې درې واړه ماشومان د بابا څارنه کوي، خو بابا له ډير چلونه ورځی. هغه دی د نګارې غږ راپورته شو. ما ته اوازونه کوي:

Download from: aghalibrary.com

..."یا درخانی!... ته راشه!"
زه ګنډل پرېږدمه او ورځمه، چې روغه وکړمه، له کړکۍ دانګمه، له غولي برنډې او له برنډې کوټې ته ورځمه... بابا یوې خوا ته پرقالین ناست دی، سر یې ځوړند دی او مخ یې مسکین ښکاري. د نګارې واړه د برنډې له کړکۍ دننه کوټې ته پټ- پټ ګوري. ما مې پر کټ ناسته ده او په زوره زوره ځان ته ببوزي وهي، سره له دې چې پکه ورته لګېدلې ده. نګارې لوپټه غورځولې، مټې یې رانغښتې دي او په ټوله کوټه کې ناکراره یوې او بلې خوا ته ګرځي. زه خبره یمه چې نګاره په داسې وخت کې سخت په قهر وي. زه ورځمه له بابا سره کښېنم او ترې پوښتمه:
"بابا! بیا دې څه خوړلي دي؟."
بابا سر راپورته کوي او زما خبره لا نه وي پوره، چې وایي :
"هېڅ... والله که هیڅ مې خوړلي وي ."...
بیا غږ ټیټ کړي او دویمه جمله د شونډو په منځ کې وایي :
"ناحقه راباندې په قهر ده."
بیا ورو غونډې د سترګو په کونج کې نګارې ته ګوري. نګاره لکه د زمرۍ راتاوېږي او په لوړ غږ وایي :
"اوس د ډوډۍ وخت دی، بابا ته وایه چې ولې ډوډۍ نه خوري."
زه بابا ته ګورمه. دی وایي :
"تا د معدې تکلیف نه دی تېر کړی... ډوډۍ مې زړه ته نه کېږي."
نګاره بیا راتاوه شي: "ښه... یو ساعت وړاندې د جمشیدې پکوړو ګاډۍ ته څوك ولاړ و."
بابا ژر ناره کړه: "زه خو هسې هلته ولاړ وم. یو پخوانی ملګری مې ولیدو، دهغه حال مې پوښتلو."
نګاره ځان پر یوه کرسۍ راغورځوي او وایي: "زه د شاخوبانې ترور پوښتنې ته ورغلې وم، له هغه ځایه ژر راوتلمه، چې د ډوډۍ ناوخته نه شي. ما په خپلو ګناه ګارو سترګو ولیدل چې بابا د پکوړو له ګاډۍ سره جوخت ولاړ و."
بابا سر نور هم ټیټ کړ. دومره چې زماورباندې زړه وسو. د هغه په دفاع کې مې وویل :
"د ګاډۍ سره ودرېدل خو دا مانا نه ورکوي، چې بابا به ارو مرو پکوړې هم اخیستې او خوړلي وي.
بابا چې خپل د مدافع وکیل ولید، نو یو څه زړور شو، سر یې راپورته کړ او وایي :
"دغه خبره خو زه هم ورته کوم، چې زه مازې هلته د خپل ملګري حال پوښتلو ته ولاړ وم ."
نګاره یو څه ارامه کېږي. وایي: "ښه، که پکوړې هلته نه دي خوړل شوي، خو کور ته راوړل شوي دي ."
بیا په چیغه خپلې وړې لور ته غږ کوي:
"نورینې! دلته راشه... بابا نن څو پکوړې درکړې وې؟."
د درې کلنې نورینې په غټو غټو سترګو کې هم ویره ده او هم پرېشاني. دا پوهېږي چې د راز په ویلو او نه ویلو دواړو کې تاوان دی. په منډه راځي او زما په غېږ کې ځان پټوي. بیا وایي :
"بابا دوه پکولې لاته لاکلې وې."
د نورینې ځواب د یوه ډیپلومات ځواب و. دا له موره وېرېدله، په داسې وخت کې د بابا دفاع ورته عبث کار ښکارېده. هغې داسې فکر کاوه، چې پکوړې بد شی دی، د بابا لپاره؛ خو دا یې نه ویل چې دې له پکوړو سره څه وکړل؟.
نګارې توره وبرېښوله او ویې ویل :
"بابا دوه پکوړې چې نورینې ته ورکولې، نو څه شرط یې ورباندې ایښی و؟."

Download from: aghalibrary.com

دا پوښتنه هغې له خپلو دوو زامنو وکړه چې له کړکۍ يې پټ- پټ راکتل. هغوی تر نورينې زيات ډيپلوماتان وو. ژر يې له هاغه ځايه پښې سپکې کړې .
د نګارې شاهدان لاړل، نو هغه يو څه سترې معلومېده. بابا هم حوصله موندلې ده. فکر کوي چې جنګ پاې ته رسيدلی دی. اوس هڅه کوي چې له کوټې ورو غوندې ووځي. په دې کې نابېره وړه نورينه زما له غيږې ناره کوي :
''بابا لاته ويلي وو، چې ادې ته مه وايه، بيا ما پکولې وخوللې.''
''هې هې! لعنت دې وي د ماشوم په عقل''. دا خبره ما له ځانه سره وکړه. نګارې لږه دمه کړې وه، له تازه دم ځواب سره بيرته رابېره شوه :
''دا يې لا بله بده... هم له مرچو ډکې پکوړې خوري، هم زما لور ته رشوت ورکوي او هم بيا په دروغو يې هم اموخته کوي.''
او له دې خبرې سره د هغې سترګې له اوښکو ډکې شوې .
ما مې په دې وخت کې بهر برنډې ته وتلې وه، د لور له غږه پوهيږې چې دا زهيېره ده. بيا رادننه کيږي، ببوزی يې په لاس کې دی او پرمخ يې داسې علامه ده چې بابا هم پر دې ببوزی ووهې.
خو يو څه د هغه د سپينې ږيرې، يو څه زما د موجوديت او يو څه د پخوانۍ مينې له کبله مجبوره کيږي، لاس نيسي، کښيني او راته وايي :
''د دې سړي همدغه حال دی. نه په خپلې ګټې دی او نه تاوان، خيته يې په لاس کې نيولې وي.
اوس لږه شيبه وروسته به يې د درد له لاسه ټول کور په سر اخيستی وي. همدغه نګاره بيا ورته دارو درمل کوي. پرون يې هم په بازار کې سموسې خوړلې وې، کرۍ شپه يې په وېښه تيره کړه.''
نګارې تر اوسه ډېرې په حوصلې جنګ کاوه او ميدان يې ګټلی و. خو د مور په خبرو يې لکه چې زړه راډک شو. وايي :
''ما ته د سړي د مرګ نه وروسته درې اولادونه نه دي پاتې، زه د څلورو ماشومانو مور يم او دا يو په کې تر ټولو زيات رنځ راکوي .''
اشاره يې بابا ته وه. زما مخامخ پر غالی کښيناسته او وايي :
''هره ورځ همدغه حال دی، کله د جمعه ګل د دکان نه کباب وخوري، کله يې اېشېدلې وړې خوړلې وي، هاغه بله ورځ يې چولې (نخود) خوړلې وې .
بابا ته ګورمه، اوس يې بيا سر ټيټ نيولی دی. د خجالت او جرم له احساسه په ډک غږ وايي :
''تاسو به باور نه کوئ... زما غوندې د زړو خلکو حافظه ډېره کمزورې شي... ما نه خو هېر وو چې ډاکټر راته ويلي دي...: بس کله چې وږی شم، هر شي ته مې زړه کيږي. نن د پکوړو د ګاډۍ له خوا نه تيرېدم، يو لږ مې واخيستې، چې په کور کې به يې ماشومانو ته ورکړم. يو دوه دانې مې دې وړو ته ورکړې، ما ايله څکه کړې ده. ډېر مې نه دي خوړلې، خوله مې پيکه وه... زيات مرچ او مسالې پکې نه وې.''
د بابا دا اعتراف د نګارې دوو زامنو هم لکه چې اورېدلی و، ګورمه چې له نيمې وازې کړکۍ نه يې سرونه راښکاره شول، اوس ټول نګارې ته ګوري. هغه له خپله ځايه راپاڅيږي او اعلان کوي :
''اوس که په دې کور کې هرڅوک ناروغيږي او که مري... زه يې ډاکټر ته نه شمه بيولای. څوک دې په جمشيدي پکوړو والا پسې ورشي، چې امبولانس راولي. زه له ژونده بيزاره يم. شپږ ورځې په دفتر کې کار کوم، په اوومه ورځ مې زړه غواړي چې ارام وکړمه. خو هره جمعه همدغسې په ناندريو کې تيريږي.''
نګارې دا ټولې خبرې په تللو کې وکړې... نورينې زما غېږه پرېښوده او اوس په خپلې مور پسې منډې وهي .

بابا هم دلته پر غالۍ وغزېږي، مامي ورته ببوزی وهي. زه خبره نه يم چي که د بابا په خيته کي درد وشو، نو نګاره به ورته له خپلي کوټي رامنډې کړي. د درملو غم به يې کوي. زه په دې هم خبره يم چي سبا ته بابا د جمعه ګل د دکان کباب خوري، يا به له شاکر حلوايي نه مټايي، يا لوبيا... بابا نه منع کيږي.

تاويز

هاشم د ښاري سروېس نه په بيره ښکته شواو غوښتل يې چي دسړک پوري غاړې ته ولاړشي خو نابېره... شاته نه چا ورباندې غږ وکړو"وا خانه... تاته وايم... ودرېږه... دابټوه دې واخله." هاشم هيڅ نه اورېدل، په ده تادي وه خو بل کس ورباندې چيغې کړې..."استاده پټاکي دانه دې هيره کړې ده" هاشم شاته وکتل... يو بل تن ناره کړه.... ودرېږه.... بکسه درنه پاتي ده.
هاشم ددې خبرې په اورېدو د تخر په جيب لاس ووهلو او بيا يې روان بس ته وکتل يو سړی د بس دکړکۍ نه نيم بهر راځوړند و،نورو سورليو ډرايور ته چيغې وهلې چي ايسار شه... که نه دا ښاري بسونه خو دباد په اس سپاره منډې وهي،له کړکۍ نيم بهر راوتلي کس په يو لاس کي د هاشم وړه بټوه نيولي وه،او چي دی ورنږدی شو هغه په زوره زوره لګيا و"په بس کي ويده وې نو اوس خو راويښ شه... داځلي درسره بخت ياري وکړه زما ورته پام شو که نه دا ښار د غلو ډک دی."
هاشم دسړي دلاس نه خپله بټوه واخيسته اولايي دتشکر او مننې جمله په خوله کي وه چي بس ګړندی شو او د نورو خبرو پر ځای سړي ته لاس وخوځوو. ده بټوې ته کتل . په دې مياشت کي دا دويم ځل و چي دهاشم نه بټوه پاتي کيده او نورو خلکو ورپسي رازغلولي وه. دی دسړک نه پورې غاړې دخپل دفتر دلويي ودانۍ په لوري روان شواوچرت يې وهو چي ده خو دخپل ځان نه زيات دبټوې ساتنه کوله اوس ورباندې څه چل شوی و؟ داسي نه وه چي په دې بټوه کي ډېر مال و،او يا دا چي بټوه قيمتي وه. هاشم په يوه دفتر کي منشي و او دا بټوه يې ديو ګاډي والا نه په لسو روپو اخيستي وه.
دمياشتي په سر کي به يې دتنخوا ټولي پيسي دخپلي مور په لاس کېښودې او هره ورځ په يې له هغې د لارې کرايه اخيستله،دبټوی په يو جيب کي به يې ماتي پيسي وې،په بل کي شناختي کارډ دريم چي زنځير يې لاره په کي دلسولسو دوه نوټونه و،او دا يې د ډېر بد وخت لپاره په کي ساتل. د هغه وخت لپاره چي ده يې انديښنه لرله، ناوخته له دفتره راوتل،په خوشي لاره کي بې سورلۍ پاتي کيدل او ناڅاپه ناروغي.
دزنځير دجيب دلاندې يو بل پټ جيب دی چي په لومړي نظر هيچا ته نه ښکاري،او هم په دې جيب کي د هاشم لپاره تر ټولو ارزښتناکه شی بند و،دا دکاغذ يوه وړه ټوټه ده چي ورباندې څو جملي ليکلي دي دا کاغذ هغه ته ورمې ورکړی و.
هاشم په مهاجرت کي دښوونځي سبق پوره کړی و،او اوس بيرته چي خپل کلي ته راستون شو، نو دکونډې مور په وينا په ښار کي يې ځان له نوکري پيدا کړه، دکلي ځينې خلک بيلا بيلو ملکونو ته مهاجر شوي و. دهاشم دوړوکي کور ترځنګ داحسان کاکا پخواني کورته هم دده دوه زامن بيرته راغلي و. نور لاتراوسه په نوروهيوادونو کي وو، په دې کلي کي ډېره موده وروسته د واده نغاره غږېدله، او د هاشم مور هم دنورومیلمنو په څير داحسان کاکا د کشرځوی واده ته ولاړه. هلته يې دومره پيغلي جينکۍ وليدې چي د هاشم د واده د ارمان يې بيا په زړه کي جوش ووهلو.
خوپه دې ورځو کي دهاشم په دفتر کي يوه نوې جينۍ دکار لپاره راغلي وه،هسي خو هلته ډېرو ښځو کار کاوو،خو دا جينۍ ښايسته وه نوم يې بل څه وخو هاشم به ورته ورمه ويل،ځکه د هغې

په مېز به هره ورځ د تازه ګلاب یا نور خوشبويي لرونکي ګلونه ايښي وو،داسې برېښېده چې په کور کې يې ډېر بوټي وو،په دفتر کې نور سړي هم دوږمې نه تاوېدل راتاوېدل خو دهاشم په زړه کې دهغې لپاره زوروره مينه پيداشوه. دومره زوروره چې يوه ورځ مور ورته دواده خبره وکړه نو ده ورته وويل"زه لاواده نه غواړم" بيا نو هره شپه دهاشم دمور پوښتني ډېرېدې. په سر کې به يې ورته نصيحتونه کول چې وخت بيرته نه راګرځي، دی اوس دېنځويشتو کالو و،دده همځولي ټول دري اوڅلور اولادونه لري. بيا به يې نصيحت په پوښتنو بدل شو"څوک دي خوښه ده. ولې يې رانه پټوې؟ که غواړې د جينی کور ته به ورشو". څو اوونی تيرې شوې نو مور ورباندې جذباتي فشار راوړ، هاشم به کورته راغی نو مور به يې په کټ پرته وه،څه خاصه ناروغي به يې نه وه،بس کله د پښو د درد او کله دلاسونودخوږېدو فرياد به يې کوو. هاشم به هره ورځ په خپلې بټوې کې يوځلې لاس وهلو،هغه وړوکی کاغذ به يې ترېنه راويستلو په دې ليکلي جملې به يې ولوستې موسکی به شو،بيا به يې لکه ديو تاويز دبټوې په پټه خانه کې کېښودو،او په چرتونو به شو چې مور ته څه ووای.

دهاشم په دفتر کې به ددوړی نه وروسته ځينو کارکونکو لمونځونه کول،ځينو به چې له کلي راتلل په ښار کې دضروري کارونو يا سودا لپاره منډه کړه،هاشم به هم کله-کله بازار ته ورچکر شو. په بازار کې به يې رنګارنګ شيان ليدل اوپه تصور کې به يې وږمې ته اخيستل.

تر اوسه ده دوږمې سره ډېرې کمې خبرې کړې وې،هغې به دنشرياتو په برخه کې کار کاو. هاشم دا هم نه غوښتل چې ددفتر نور خلک دې دده په احساساتو خبر شي. هغې دوږمې بدنامي هم نه غوښتله، خو يوه ورځ ورته خدای موقعه برابره کړه. ددوی همکار زيارت ګل ټولو ته د واده بلنه ورکړې وه. ميلمستيا په يو ريسټورنټ کې وه اودمازديګر دچايو نه وروسته هغه کسان چې په لرو سيمو کې اوسيدل راپاڅيدل. هاشم هم غوښتل چې کلي ته ولاړ شي، په دې ډله کې وږمه هم وه،ددفتر ګاډي دوی ځای پر ځای ښکته کول، هاشم د وږمې سره خبرې کولې خو هغه غلې وه. د وږمې کور په يوه تنګه کوڅه کې وۀ،او ګاډی نور دننه نشو تللی، په دې وخت کې هاشم دګاډي نه ښکته شو او وږمې ته يې وويل"که غواړې زه به درسره ترکوره ولاړشم"اوس کوڅه تياره وه. وږمې ورته دمننې يو څو جملې وويل اوهاشم ورسره روان شو. د ده زړه دخوشحالی نه په ټوپونو و، ډرايور ته يې دانتظار ويلي و، خو دا هيله يې پيدا شوه چې که وږمې راته دکښيناستو يا د چايو ست وکړو نو دی به ارومرو ورکړه ايساريږي. وږمه په لاره کې هم خاموشه وه، يو وړې لرګينې دروازې مخې ته ټغرځوړند و، وږمه هلته ودرېده او هاشم ته يې وويل"بس ستاسو ډېره مننه دا زما کور دی" دا يې وويل او دروازه يې ټيله کړه نو هغه خلاصه وه. تر څو چې هاشم ورته خدای په اماني ويل وږمه د ټغر شاته بيا ورکه وه.

په تياره کوڅه کې هاشم ډېر نا هيلی روان و، په زړه کې يې دا ټپه وګرځيده.

ماته دې څه ويل مانه هير شو
ماته هغه خبره بيا وکړه مئينه

دی نه پوهيدو چې وږمې ته څرنګه دزړه حال ووايي، په بټوه کې ايښی کاغذ هغه ته ډېرې هيلي وربښلي خو مخامخ به وږمه داسې وه لکه د دفتر نورغړي. په موټر کې هاشم ځان ته تسلي ورکړه چې وږمه سوچه پښتنه ده، څنګه به يو غير سړي سره اضافي خبرې کوي. په دې خبره يې زړه خوشحاله شو،په هاغه شپه يې مور ته دزيارت ګل دواده کيسې کولې،مور هم لکه چې بانه غوښتله ورته يې وويل:

"ستا دواده وريژي به کله خورو"هاشم ورته وويل:

"مورې بس لږ انتظار نور وکړه" په بله ورځ هاشم فیصله وکړه چې نور به وخت نه ضایع کوي او وړمې ته به هم هماغسې لیک وراستوي لکه چې دې وراستولی و،خو بیا یې دا فیصله بدله کړه هسې نه وړمه پرې غوصه شي،څو ورځې نورې هم دغسې تیرې شوی،هاشم ځان سره کرل رېبل چې څه وکړي دی به هره ورځ دماسپښین دوه بجې ددفتر د فوټو کاپی ماشین کاروو،دلته به یې هاغه پاڼې کاپي کولې چې د دفتر مشر به ورته هره ورځ ورکولې.
همدغسې یوه ورځ هغه دوړمې سره هم د ځینو پاڼو په کاپي کولو کې مرسته کړې وه،او هغه ورځ د هاشم د ژوند مهمه ورځ وه، د هاشم په دفتر کې هم اوس کمپیوټر راغلی و،دوی ته ددوو ورځو دتربېې نه وروسته ویل شوي و چې نور کار به په خپله دکمپیوټر په کارولو زده کوي،هر چا به زیار ویستلو چې زر تر زره یې زده کړي،هاشم هم خواري کوله خو کله نا کله به داسې بند شو چې نورو نه به یې مرسته غوښته،خو دوی به هم نه پو هېدل.
ها شم به دډوډۍ پر وخت هم په کمپیوټر اخته و،یوه ورځ هم دغسې بوخت و هاغه څه چې ده غوښتل کمپیوټر به ورته د رد ځواب ورکوو،دډېرې خواشینۍ نه ددفتر په دروازه کې ولاړ وچې له چا مرسته وغواړي،همدغه وخت وړمه له هغه خایه تېرېده،ده ته رانږدې شوه پوښتنه یې ترې وکړه او بیا ورسره دکمپیوټر لورې ته راغله، څو پوښتنې یې ترې وکړې او په خپله په چوکۍ کښیناسته هر څه یې ورته سم کړل په کاغذ یې ورته نقشه جوړه کړه چې که بیا کمپیوټر کار ونکړو نو دنقشې له مخې دې بڼې ووهي.
وړمه چې له چوکۍ راپاڅېده نو هاشم ته یې وویل"ستا یادېږي چې یوه ورځ فوټوکاپی ماشین کار نه کاو او تا راسره مرسته کړې وه،ما درته دمننې نوټ هم لیکلی و،که بیا دې هم کمپیوټر کې مرسته په کار وي راته ووایه،هاشم په هغه ورځ دومره خوشحاله وچې مورته یې له ښاره میوه یوړه،او هغې ته یې دوړمې دکور پته ورکړه چې غوښتوته یې ولاړه شي.
مور یې په راتلونکې اونۍ خپله خورزه را وبلله او دواړه دوړمې کورته ولاړې،هاشم دوی کوڅې ته برابره کړه او په خپله دښار یو ملګري کور ته ولاړ،دوی دماسپښین نه وروسته تللي وو،او دوه ساعته چې واوړېدل نو هاشم ورپسې بیرته ولاړو.
کور ته درارسېدو سره سم هاشم دمور مخ ته وکتل،هغه ډېره خوشحاله نه ایسېده دترور لور یې چایو جوړولو ته ولاړه نوترې پوښتنه وکړه"ښځګه مورې وړمه دې ولیده...کورنۍ یې ښځګه ده؟" مور ورته وویل"بچییه زړه دې صبر کړه. د وړمې مور دا خپل وراره ته په نکاح کړې ده، هلک بهر ملک کې دی کال ته به راشي نو واده به کېږي" هاشم د مور ددې خبرو په اورېدو داسې شولکه چې وینه ترې چا زبېښلې وي.
په بل سحر هاشم دخپلې بټوې دپټ جیب نه هغه کاغذ راوویستلو چې لکه دتاویز یې ساتلی و.
په دې دوړمې دلاس لیک و په کې لیکلي و"نن چې څرنګه دې زما مشکل حل کړو په رښتیا زه دهغې مننه درڅخه نشمه کولې ژوند کیدای شي همداسې وي چې دیو بل په کار شو زه به هم دهغې ورځې په انتظار یم چې ته راباندې غږ وکړې زه به ستا پور ورې یم" هاشم دا کاغذ وشلو او ټوټې یې بهر په کوڅه کې باد کړې، بیا یې د جیب نه هغه کاغذ راوویستلو چې وړمېورباندې دکمپیوټر دکارونې نقشه جوړه کړې وه،او ډېر په احتیاط یې دبټوې په پټ جیب کې کینودو.

ښایست

"دا چای دې سړې شوی!" د خوښې ددې خبرې په اورېدو نازو د خپلو خیالونو له نړۍ را بهره شوه. هغه په کوټه کې تودې بخارۍ سره ناسته وه، بهر سخت باران و، لږه شیبه وړاندې واورې ورېدې او نازو له کړکۍ د واورو په ننداره وه. دهغې له ماشوم والي واورې خوښیدې، ددوی کلی

دسوات په دنګو غرونو کې و،او هلته به هر کال ښې واورې ورېدې، د ژمي لومړيو واورو چې هر څه به سپين کړل نو هغې به په پټه دخپلو همزولو سره د واورو خوړلو تا بيا وکړه. يو چا به د کورنه ګوړه راوړه او په واورو کې به يې ګډه کړه. ددې به ځومره خوند و هغې دچايو پياله راواخيسته او يو ګوټ يې ترې وکړ. اوس خوابنې يې هم د بخارۍ سره نږدې کيناسته، داوسکو او دبادامو کاسه يې ورته وړاندې کړه، نازو يو بادام راواخيستو اوورته ځيرشوه. هغې ته دخپل کور دبادامو ونه را ياده شوه دشنو بادامو په شکولو ځوواړې مورترټلي وه.
دنازو خوابنې ځو شيبې دې ته وکتل او بيا يې وويل"څه چرت وهې لورې؟" نازو لکه چې له خوبه راوبينه شوه "هيڅ هم ترور ...بس هسې" په دې وينا هغې بادام خولې ته کړو، په نکريزو سروګوتو يې د نوو سرو زرو ګوتمۍ پړک ووهلو.
نن ځومه ورځ وه چې دنازو ډولۍ ددې کور ته راوړل شوې وه په کورکې پاتې دلرو ځايونو ميلمانه هم اوس تللي وو،تر اوسه نازو سره به چارچاپيره همدغه ميلمانه ناست و. نن سحر دهغې کشره لور دنازو ايندرور خپل کورته تللي وه او وس دوی داوړه په کور کې يواځې وې. دنازو ميړه انور کار ته تللی و دی په سر کاري روغتون کې ډاکتر و،يوه مياشت به يې د ورځې کار کاو،او يوه مياشت دشپې، نازو له کلي ښار ته راواده شوې وه، او دښار دا کور ورته ډېر تنګ ايسيدو ،درې وړې کوټه ګۍ او يو دالان په کې و، غولی يې نه و، ددالان او دکوټو ترمنځ وړوکې غسل خانه او په يو وړوکي کوټه ګي کې دپخلي ځای و. دالان ته يو ټغر ځوړند و،ځکه مخامخ ورته اوچت کور جوړ شوی و،او دهغه له کړکيو به خلکو ددوی دالان ليدی شو.
نازو به د شين اسمان دليدو لپاره له کړکيو کتل دا کړکۍ ډېرې اوچتې جوړې وې اوسرک ترې نه ښکاريدو،دهغې دپلار کور څومره مزکه لرله او په کې ځومره ونې وې،دبادامو،مالټو،انارو ونې سهار وختي به په کې ځومره مارغان راټول و ناڅاپه نازو خپل ځان په يوبندي خانه کې احساس کړ،په دې وخت کې دروازه وټکېده اوځوميلمانه رادننه شول دا دچم ګاونډ يو ځو ښځې وې چې دنازو خوابنې سره يې تک راتګ کاوو،دا ځو شېبې دوی سره کېناسته او بيا دچايو ډوډۍ په غم کې شوه،نن هغې په لومړي ځل پخلی کاو نوډېر په شوق لګيا وه،کله چې په دستر خوان دهغې دلاس پاخه شيان يوړل شول نو ټولو يې ډېرصيفت وکړو، نازو دخوشحالۍ احساس وکړو دهغې دښار ښځې خوښې شوې، ځومره په ادب يې خبرې کولې، ددې دکالو پترو ستاينه وشوه، نن هغې ځان هم ښايسته کړی و.
انورچې له کاره راغی نونازو ورته هر څه په پټنوس کې دهغې کوټې ته يوړل،هغې ډوډۍ وخوړه او نازو ترې تاوېده راتاوېده،انور په خاموشۍ خپله ډوډۍ وخوړه نو نازو ترې لوښې اوچت کړل،ددې تلوسه وه چې انور به يې دډوډۍ صفت وکړي يا ددې ښايست به وستايي خو ده هيڅ ونه ويل،دهغې په زړه کې دا خبره غوټه شوه دا څنګه کېدای شي چې دهغې دخوابنې يا د نورو ډوډۍ او د نازو په ډوډۍ کې توپير نه و،هغې خو ډېره ښه ترکاري پخوله،ان تر دې چې خوابنې هم ورته ويل چې دومره خوندوره ډوډۍ هغه په خپله هم نه شي پخولې.
نازو دښونځي سبق نه و ويلی خو ليک لوست يې زده و، رنګ يې سکڼ و خو دکور په کارونو کې ډيره تکړه وه، انور ورسره ډېرې خبرې نه کولې،له کاره چې به راغلو نو دبخارۍ سره به وغزېدو،ماښام به يې په ټي وي کې هندي فلمونه ليدل،دنازو
هم دا فلمونه خوښيدل، په تيره بيا هغه سندرې چې جينۍ او هلک به په کې په ښايسته ځايونو کې ښودل دوی به ديو بل په غاړه کې لاسونه اچول تر يو بل به ځارېدل.
دنازو دا ارمان و چې يو ورځ انور هم دا ښايسته ځای ته بيولې وای،خو بيا به يې له کړکۍ بهر اسمان ته کتل، سږکال ژمی غزېدلی وبهر ساړه و، ختې وې، دکلي نه يې ورور راغلی و او ورته يې ويلي و چې سختې واورې شوي وې، ټول غرونه سپين و. دنازو په زړه کې وګرځيدل چې دا

هم دفلمي جينۍ په شان موزې په پښو کړې، په اوږده کوټ کې ځان پټ کړي، سره وړينه خولۍ په سراو هم هماغسې وړين مفلر له غاړې تاوکړي، انور پسې منډه کړي او په نرمه سپينه واوره کې يې ورغړي. خو هغې نه موزې لرلې،نه کوټ،نه خولۍ او نه مفلر.
د واده په ورځ چې دا له کلي ښار ته راتله نو يوغټ پټو ورباندې غوړېدلی و،موټر ددوی دکور مخې ته دربېدلی واوداهم له هغه وخته په کور کې وه. هغې ورځې شميرلې،اوس يو مياشت کيده چې موريې نه وه ليدلې،هغې دپلار ځيره رايادة کړه او زړه يې راډک شو.
خواښې يې ډيره ښه وه او ورته يې ويلې و چې لارې ښه شي نو کلي ته به يې بوځي،دوی به ټوله ورځ خبرې کولې خواښې ورته دخپل ژوند ښې اوبدې ورځې يادولې،نازو به دانورسره دخبرو ډېره هڅه کوله خو دانور کيسې نه وې زده، که دې به ورته څه کار وکړو نو په سترګو کې به يې دمننې يوه ځپه تيره شوه خو نازو غوښتل چې انور ورته په خوله يو څه ووايي. هغې به ځان جوړکړو خو دانور له خولې نه يوه خبره دستايينې نه راوتله.
يوه ورځ هغې سترګې ښې تورې کړې سره اوشنه رنګونه يې له سترګو چاپېره ووهل،هم هاغسې لکه چې په هندي فلمونو کې به جينکو وهلي وو،شونډې يې سرې کړې په مخ يې دومره پوډر وهلي و چې دا لکه جاپانۍ نانزکه ښکارېده. نازو هوډکړی وچې نن به د انور له خولې يوه ډېره ښه خبره راباسي. د انور ګلابي رنګ خوښيدواونازو دخپل واده د جوړو نه يوه ښايسته ګلابي جوړه واغوسته. انور نن مازديګر له کاره راتلواوهغه ويلې و چې نن دغرمې ډوډۍ به په روغتون کې خوري.
نازو به بيا ګړۍ ته کتل ځلور بجې شوی،خو دانور درک نه و،دهغې تلوسه په زياتېدو شوه،په تيرو دوو ساعتو کې هغې پنځوس واري ځان په هنداره کې کتلی و،خواښې يې صفت کړی و او نازو ډاډه وه چې انور به ارومرو دې ته ګوري او يو څه به وايي،هغه نن ډېره ښايسته شوې وه،پنځو بجو ته يو څه وخت پاتې و چې دروازه وټکيده او انور رادننه شو. نازو نه پوهيده چې څه وکړي، نور کله به يې ورته ډېر په ادب سلام کووخو ناڅاپه هغه وارخطا شوه ژردپخلي کوټې ته لاړه. دچايو لوښي يې راواخيستل، انور چې مخ لاسونه ووينځل نازو چای دم کړی و. بيا دوی درې واړه کښيناستل او چای يې وڅښلې. انور نازو ته يو نظر وکتل خو هيڅ غږ يې ونکړو.
دهغې هم داسې تمه نه وه چې انور به دمورپه وړاندې دې سره خبره وکړي.
هوا اوس ماته شوې وه او دوی بخارۍ نه بلوله خو انور دخپل عادت سره سم هم هلته په قالينه وغزيدو،نازو په فکرونو کې شوه چې ځنګه د يو ځو شيبو لپاره دهغه پام ځان ته واړوي خپلې کوټې ته ولاړه، هلته دالمارۍ په سر يو صندوق ايښی وچې په کې دنازو واده ځينې شيان و، هغې وروغوندې انور ته وويل" تاسو ته وايم... دا صندوق خو راته له المارۍ راښکته کړئ" هغې تر اوسه انور ته نوم نه اخيستو،انور پاڅيدوکوټې ته ولاړو او المارۍ ته يې لاس ورغزولی وچې ناڅاپه نازو ورته ځان وړاندې کړ او ويې ويل"ته ماته ولې نه راګورې؟" انور خو لومړی تندی تريو کړو، بيا لږ موسکی شو او نازو ته ځير شو، هغې له حيا سترګې ښکته کړې ولې ژر يې ورته بيا وکتل چې دانور په سترګو کې دخوښۍ احساس ولټوي. دانور له شونډو موسکا ورکه وه. دهغه له سترګو داحساس رڼا نه ښکاريده نازو يو څه نا ارامه شوه اوبيا يې ورته په ګيله منه لهجه وويل"څه خو راته ووايه ...زه ځنګه يمه"دانور سترګې وبرېښيدې خو مخ يې دميز لورې ته واړو. هلته دکاغذي رومالونو دډلې نه يې يورومال راواخيستو او دنازو مخ يې پرې پاک کړ. هغه هکه پکه ولاړه وه،سپين کاغذ په ګلابي پوډر او په سرخي ولړل شو. انور هغه کاغذ په ميز وغورځو او په ډېره نرمه لهجه يې ورته وويل"خپل ښکلی مخ په دې مصنوعي شيانو مه خرابوه"بيا يې صندوق له المارۍ راښکته کړو او په ډېر ټيټ غږ يې وويل"ته په خپله ډير ښايست لرې او زما هم

دغسي خوښه يي"دايي وويل او له کوټې ووتلو. نازو هم هلته په څمکه کښېناسته ،د ډبي نه يي يو بل کاغذي رومال راوخيستواودسترګو اوښکې اونور شين رنګونه يي ورسره يوځای پاک کړل.

د نيکه بابا بنګله

زه په تقدير باور لرمه خو پلار به راته ويل چې هر انسان هم هاغسي ژوند تيروي چي تيرول يي غواړي... ځيني خبرې دي چي مونږه يي بدلولی شو،هم دا وه چي مونږ ځلور وروڼه خويندې يي په ښونځيو کې داخل کړي وو.
زه تر ټولو مشره يم، لسم ته چې ورسيدم نو ځيني خلک زما دغوښتو لپاره راتلل خو پلار مې له ما ډاکټره جوړوله...په هغه سپيرو ورځو کې دموټر ديوه ټکر پيښه داسې وشوه چې زمونږ کور پرې وران شو، پلار مې مړ شو. هغه سرکاري ملازم و او ځمکې مو په کلي کې له ترونو سره وې، دوی به دخپل حق جوار غنم کال په کال رارسول، ماماګانو او ترورپانو به هم وخت ناوخت زمونږ سره لاس کوو.
هر چا سره زمونږ د يتيمانو غم و، زما د غوښتو لپاره چې کوم خلک راتلل دوی بيا تګ راتګ پيل کړو. هلک په بهر هيواد کې و، په ښار کې يې ښه کور و، زما دمورلپاره دا ښه موقعه وه چې له ما ځان بې غمه کړي. زه دومره ښکلې هم نه وم. اخر دکوژدنې ورځ وټاکل شوه، خپلوان مې د کلي نه هم راغلل او ځو ورځې زمونږ کره ډېره و. دهلک کورنۍ درواج سره سم زما لپاره کالي پترې او نور شيان په يو صندوق کې راوړل او بيا ټولو ته وروښودل شول. زما په سريې سره بنارسي واچوله او دسرو زرو يوه ګوته يې راته په ګوته کړه خوپه ښځو کې پټې-پټې خبرې رواني وې. مازديګرچې ټول خپلو کورونو ته ولاړل نو زما مور ډېره خفه وه زما دترروپانو سره کښيناسته او ټولې ګاڼې يې بيا راواخيستې.
ښځو دا ويلې و چې ګاڼې داصل سرو زرو نه وو،خبره خو رښتيا وه زما لپاره ښکلې ګاڼې له اروپا راوړل شوې وې،ډېر غمي په کې لګيدلي وو،خو دا اصل نه وو. دښځو دا خبره سړو ته هم ور ورسيده، ګاڼې د ښار زرګر ته يوړل شوی، هغه د سرو زرو بيه ډېره لږه وښودله. وروستی خبره يې داوه چې داسې ګاڼې ځوک ناوې ته نه کوي او که زما لورته چا داسې سره راوړې وای نو ما به ورته بيرته ورکړې وی.
اوس نو زما ترونو داسې فکر کاوو چې ګونډې دهلک کورنۍ ورسره درغلي کړې وه، هغوی هم خبرشول او خپل دليل يې ورته وړاندې کړو. دا چې نن صبا داسې ګاڼې د خلکو ډېرې خوښيږي اوداګانې په ډېرو پيسو شوې دي خو هيچا دا خبره نه منله. اخر دوی په جرګه کې دنورو سرو زرو دګانو دجوړولو خبره وکړه،خو زما په خپلوانو کې يوه څه بد ګوماني پيدا شوې وه،زما مور به سحر ماښام داخبره کوله"بيخ دې دسرو زرو ووځې خبره داعتبار ده"لنډه دا چې خبره ختمه شوه اودګالو صندوق بيرته دهلک کورته ورواستول شو. ما په دې ورځ ځان په کوټه کې بند کړو او ښه مې وژړل، ځو ورځې مې ډوډۍ ونه خوړه مشر تره مې راغلو زما په سر يې لاس کيښودو او راته يې وويل اوس به ستا خبره منل کيږي، وايه څه غواړې؟ما ورته وويل زه نور تعليم کول غواړم.
زه پوهيدمه چې زما په کورنۍ کې هيچا په پوهنتون کې سبق نه و ويلی،جينکۍ څه چې هلکانو به هم د ښوونځي نه وروسته يا به ځمکې ساتلې يا به يې کاروبار کاوو. اخرمشرتره مې خبره ومنله زه په پوهنتون کې داخله شومه،له ما کشرې دواړو خويندو هم سبق ويلو،دوی تر ما ښايسته وې يوه د تره او بله د ماما د زوی په نوم وه.
دوه کاله نورهم واوړېدل او زما د وروستيوامتحانونو په ورځو کې زما دواده لپاره بل پيغام راغی.
مور مې وارخطا شوه خو دا خلک مې ماماګانو پيژندل، هلک لکه زما په شان يتيم و ، د هغه مور

له دې هم خبره وه چې زه يو وارې کوژده شوې وم. زما ماميګانو به مې مور ته ويل چې زبيده ډېره خوشبخته ده چې خلک يې اوس هم غواړي. دهلک کورنۍ شريفه وه، بيا دکوژدنې ورځ وټاکل شوه وداځلې زما مورلړ کسان خبر کړل. ما شکر ويستلو چې سبق مې پوره کيږي او نوی ژوند به مې هم ارامه وي. خو دکوژدنې دمخه دهلک ترور زمونږ کره راغله، زما له مور سره يې يو څو پټې خبرې وکړې او ژر بيرته ولاړه. زما مور ساه نيولې په خپل ځای ناسته وه، رنګ يې تبنتيدلی و، ما ورله ژر اوبه ورکړې. پوښتنه مې ترې وکړه چې څه چل دی،هغې وويل چې دهلک کور ته چا ليک ورلېږلی دی چې زبيده وړاندې کوژدن شوې ده او که همهغه ځای واده نه شوه نو هر څوک چې ورسره واده کوي سر به خوري،زما ماما ګان دهلک کورته ولاړل چې هغوی ته ډاډورکړي. ترونه مې دټوپکو سره دهغو نورو خلکو په لټه ولاړل دکوژدنې شيريني هم دغسې پاتې شوه.
د هغو نورو خلکو درک ونه لګيدو چې څه شول، ددې هلک مور وويل چې ماټوله ځواني کونډتون کې دخپل زوی لپاره خاورې کړه، زه نه غواړم چې د پردۍ جينۍ لپاره څوک زما زوی ووژني. ما داخبره ډېره په سړه سينه واورېده،ارمان مې شو چې کاشکې دا سړی پيدا کړم او ورته ووايم"ته سخت بې غيرته يې"خو هيڅ مې ونه کړل. ماما ګانو مې ځان ملامته ګڼلو، ما يوڅو ورځې دخپل قسمت ماتم وکړواو بيا مې ټولو ته خپله فيصله واوروله"که له دې وروسته چا زما لپاره دواده پيغام راوړو،نو زه به ځان په خپله وژنم" دزړه نه مې يو لوی پيټی ليرې شو نو په يو ښوونځي کې ښونکې شوم. زما دکشرو خويندو ودونه يوځای جوړ شول ،ورور مي ښونځی خلاص کړبو،اواوس دترونو سره يې دکاروبار چل زده کاوو.

هيچا به راسره د واده خبره نه کوله بس يو مور مې وه چې لکه شمع ورو-ورو وېليده،په کور کې دا او زه يواځې وو،د اوونۍ په پای کې به مونږ کلي ته ولاړو اوهلته هم زمونږ د شريکۍ کور و،زمونږه دحجرې سره نږدې دځمکې په يوه ټوټه يوه ډېره پخوانې قلا وه،چې اوس شاړه پرته وه،او مونږ به ورته دنيکه بابا بنګله ويله،په اصل کې زما نيکه ډېر روښن فکره سړی وهغه غوښتل چې په کلي کې دماشومانو لپاره ښونځی جوړ کړي، دهغه وخت حکومت ورله اجازه ورکړې وه،دقلا يو څو کوټې جوړې شوې وې چې دی مړ شو،بل هېچا بيا دا ونکړای شول چې دښونځي لپاره منډې تړړې ووهي،هسې هم دکلي خلکو په خپلو وړو سبق نه ويلو،زه به چې کلي ته تلمه نو شاړه بنګله به مې ضرور ليدله.
زمونږ په کلي کې اوس څو تنو تعليم کړی و،اورېدلي مې و چې يو څو جينکۍ په بسونو کې نږدې ښارګوټي ته دسبق لپاره ورتللې،ما چرتونه وهل چې که دا بنګله اباده شي نوڅومره ماشومان به په کې زده کړه وکړي،هر وختې به مې له ځانه سره کرل ريبل خو ځان به مې يواځې احساسوو.
دپسرلي رخصتۍ وې مونږ په کلي کې وو، يوه ورځ له ترور سره له کوره وتلمه چې ترونو سره مشوره وکړمه، دغرمې مهال و په کوڅه کې څوک نه و،خو نابېره يو ځوان مخې ته راغی چې ما نه پېژندلو دی ودرېدو په مونږ يې سلام واچوو،او زما له ترور سره يې حال احوال وپوښتلو، ترور مي راته مخ واړو او ويې ويلو"زبيدې دی دې ونه پيژندلو؟"ما سر وخوځوو" بختيار دی کنه" زه حيرانه شومه بختيار وړوکی هلک واو دنورو ماشومانو سره زمونږ کورته دلوبو لپاره راتلو. کله کله به يې په غولي کې ولاړ دمڼې ونې ته وختل او کچه مڼې به يې راشوکولې. يوه ورځ ما لښته راواخيسته نو ټول واړه وتښتيدل،خو بختيار په ونه کې ونښتو او تردېره وخته زما دلښتې له وېرې هم هلته ناست و، بيا مې مور راغله او دی يې له ما خلاص کړو. هغه وخت ما ورته ويلې و چې که بيا مې وليدې نو پښې به دربانديې ماتومه. زه په پوهنتون کې اومه دی په اتم يا نهم کې و.

خو اوس چې ما ولیدو نو لوی سړی و ماته یې په داسې سترګو وکتل چې زه نا ارامه شومه. له کوځې ووتلو نود ترورنه مې پوښتنه وکړه "دی اوس څه کوي؟" هغې راته وویل "په اینځری کې استاد دی"اینځری کلی زمونږ دکلي سره جوخت واو دپټیو له لارو به خلک ورته په پښوورتلل. راتلونکې ځوورځې زه دترونو کره ګرځیدمه چې دنیکه دښوونځي بیرته جوړولو رضا ترې واخلمه. دوی څه مخالفت نه کوو،خو دکوټو دجوړولو لپاره پیسې په کار وې او دوی نغدې نه لرلې.

یو مازدیګر څو ښځې زمونږ کورته راغلې، په دې کې دبختیار مورهم وه چې ما پیژندله. دوی چای وڅښلې او څو شیبې زما له مور سره کښیناستې. زه دکور په نورو کارونو اخته شومه. ماښام مور راسره یواځې کښېناسته او راته یې وویل"تا اوس ټول عمر یواځې دتیرولو فیصله کړې ده؟"په دې پوښتنه کې ډېر ځوابونه و، زه یو څه پوهه ومه چې دبختیار مور یواځې زمونږ لیدو ته نه ده راغلې خوکله چې مور راته وویل"دوی تا غواړي" نو په وجود مې اور بل شو زه داتو ویشتو کالو یمه او بختیار دنولسو کالو دی. زه اوس دومره مجبوره شومه چې یو ماشوم راسره واده کوي"زما له سترګو اوښکې روانې وې مور راته خبرې کولې خو زه نه پوهیدم چې نصیحت یې راته کوو او که ماسره یې زړه خواله کوله. زه په قهر اومه داسې راته ښکاریده لکه چې بختیار راپورې ملنډې وهلې. بیا بیا به مې له ځانه سره ویل "زه دده خیرات نه اخلمه"دی به ټول عمر په ما احسان کوي چې " ته خو دوه واړې پرېښودل شوې وې، ما وکړې". مور ته مې په کلکه وویل چې زه دهیڅا خیرات نه اخلمه هغه حیرانه وه،زما خویندې خبرې شوې نو هغوی هم حیرانې وې،دکلي ټول خلک چې خبرېدل حیرانیدل. بختیار زما ترونو اوماما ګانو ته جرګې وکړې،او زه ددې خبرې نه دومره وېزاره شومه چې بیا مې ښار ته کډه وکړه،هلته دترور دوه انړیندې راپسې شوې. خو هیڅوک زما په احساس نه پوهیدل ټولو ته دا خبره بې مانا ښکارېده چې دی له ما کشر و.

یوه ورځ چې دښوونځي نه کورته راغلمه نو دمیلمنو په کوټه کې څوک ناست و،د ترور لمسي راته وویل"بختیار کاکا راغلی دی"زه دده جرات ته حیرانه شومه "څومره کلک سترګی دی" مور مې راغله اوراته یې وویل بختیار وایي "ته یوواړې زما خبره واوره بیا به دې نه په عذابوم" په کور کې مې هغه وخت ورورنه و که نه ددې خبرې هیڅ امکان نه و چې زه دې یو پردي سړي سره کښیناستلې وای،یو لوی ځادر مې په سر کړو مخ مې نیم پټ کړو خو بختیار په کوټه کې داسې ناست و چې سترګې یې ځمکې ته نیولې وې. زه ده ته ښه ځیر شومه سلام مې ورته وکړو ده هم هاغسې په ټیټو سترګو ځواب راکړو، بیا یې خبرې داسې پیل کړې لکه چې ماته کیسه کوي"څو کاله کیږي ستا دماما واده و سخت بارانونه شوي وو، سیندهم راختلی و" ما نه دخپل کشر ماما واده نه وهیر،دکلي ټولو خلکو ته داواده په زړه وځکه دومره بارانونه شوي و چې خلکو دسوزلو لپاره لرګي نه لرل،له ښاره به یې پخه ډوډۍ راغوښتله بختیار وویل"په کوم ماښام چې تاسو دناوې کره نکریزې وړلې زه دلاریو اډې ته په پښو روان وم.

زما دلسم امتحانونه و، دلاریو په اډه کې دشپې به ځینې هلکان راټولیدل چې یوځای سبق ووایي. هغه وخت باران تم شوی و، تاسو ټولو جینکو دنکریزو تالونه اخیستي و او دبرجومات په لاره دویالي سره روانې وی. یوې جینۍ تمبل غږوو او تاسوټولو ورسره سندرې ویلې چې یوه مصرعه اوس هم زما په زړه ده، "شمعې پرې سپرې دي جانانه". بختیار چې دا مصرعه وویله نو زه په خندا شومه خوځان مې ونیولو،دی یوه شیبه غلی و بیا یې وویل" یوه جینۍ په خټو کې وښویده نو تاسو ټولو په برچ وخاندل، تا دنکریزو پتنوس ترې رانیولی و او په دې کې دې نکریزې او مړې شمې سمولې راسمولې، بیا تا دیوې جینۍ نه اورلګیت واخیستو او مړې شمې دې بیرته بلې کړې. زه دویالي په بله غاړه یوې ونې لاندې ولاړ وم ستاسو ننداره مې کوله. کله چې تا دنکریزو په تال

کې شمعې بلولې نو هغه وخت ما یوه دعا کړې وه چې"خدایه پاکه داجینۍ به ماته راکوې"دبختیار ددې خبرې په اورېدو زما وجود وربږدیدو،او له سترګو مې بې واره اوښکې رواني شوې.
دی ډېر په اخلاص راته لګیا و،خو ماته دنیکه بابا دبنګلې ښوونځی مخې ته ودرېدو،زما په ژوند کې اوس هم دغه کار و چې کول مې غوښتل ما ورته وویل" زه اوس د واده په هکله فکرهم نه کومه. زه په کلي کې ښوونځی پرانیستل غواړمه" بختیار په لومړي ځل سترګې اوچتې کړې او زما په لورې یې وکتل، "که په ما اعتبار کوې نو زه درسره لوظ کوم چې دا ښوونځی به مونږ دواړه جوړو، زه دتعلیم په وزارت کې یو کس پیژنم چې راسره مرسته کولی شي. نابېره زما زړه په ټوپونو شو. تراوسه بختیار راته ماشوم ښکارېدو،خوددې خبرې په اورېدو راته احساس وشو چې زه خو ډېر قوي ملګری لرمه.
بختیار دخپله جیبه دمخملو یو وړوکی ډبی راوویستلو او په میز یې کیښودو.... بیا پاڅیدو او په تلوتلو کې یې وویل: "زه پر تا احسان نه کوم خودومره خبر یم چې ته زما لپاره یې او زه دې کوم" دی زمونږ له کوره ووتلو، زه هم هلته ناسته اومه دبختیار په خبرو زما دزړه. بورجلونه وخوځیدل، خبره نه شومه چې څه وختې مې موررا اغله او راسره کښیناسته،هغې دمخملو وړوکی ډبی له میزه را اخیستی و،او وروورو د دې سر یې پرانیستلو. په دې کې دسرو زرو یوه ساده چله (ګوتمه)ایښې وه، نه وربانديې غمی لګیدلی و او نه وربانديې کار شوی و. مور مې هیڅ نه ویل بس ماته یې کتل. دهغې په سترګو کې یوه پوښتنه هم نه وه،ما خپلې اوښکې پاکې کړې او هغې ته مې لاس وړاندې کړو، مورمې هغه ساده حلقه راواخیسته او زما دښي لاس په دریمه ګوته کې یې برابره کړه.

نرسه

دبم چاودنه ډېره زوره وره وه،دښار په لوی روغتون کې هم ددې غږ واورېدل شو چې دپیښې له ځایه لس کیلو متره لیرې و. ددې روغتون مشر ډاکټر سمدلاسه ټولو ډاکټرانو او نرسانو ته امر وکړو چې اضافي کټونه دې تیار کړي. هغه مریضان چې ناروغي یې دومره سخته نه وه دکټونو نه ایسته کړی شول. ځینې په کې په خپله راپا څیدل او خپلو خپلوانو یې هڅه کوله چې ژر تر ژره له روغتونه یې وباسي. دروغتون ایمبولانسونه په تیزۍ سره راویستل کیده، ددوی چلوونکو دغرمې دوډۍ نه څکه هم نه وه کړې،غزال دوه نورۍ خوړلې وې او دنورو په شان یې زر ځان چمتو کړو چې دټپیانو مرسته وکړي. په لومړي ایمبولانس کې درې ماشومان و،شاهده ا و خلیل ور وړاندې شول،په بل کې دشپاړسو کالو یو هلک و،جامې یې شلېدلې او دپرهرونو نه یې وینې رواني وې،غزال ور وړاندې شوه،په ایمبولانس کې ورته اکسیجن ورکړل شوی و،او له خطره بهر ښکارېدو ،دایمبولانس مرستندوی وویل:
"ددویمې درجې مریض دی"غزال پو هه شوه چې دوینې اړتیا وه. فیصل ته یې چیغه کړه او هغه ته یې د وینې د نمونې اخیستو وویل.
د هلک د سر ټپ دومره ژور نه و،غزال دستانې په لاس کړې او ددې هلک دوجود دپرهرونو په لټه شوه، د هغه ټول وجود غوړ اوخیرن و،دجامو نه یې دپټرولو بوی تلو،غزال له ځانه سره فکر کاو چې دا به کوم مستري وي،په لړه شېبه کې هغې دده له لینګو پتلون قیچي کړو هلته دسوځېدو نښې وې،په پوښتۍ کې یې یوه وړه ټوټه اوسپنه خښه وه چې غوښه یې څیرې کړې وه او وینې ترې رواني وې،غزال چې ټول پرهرونه ورله پټ کړل،نو ددمې لپاره یې ددیوال سره ډډه

ولګوله،ډاکټر خالد چې له یو مریض بل ته روان و،ددوی په لورې ورغی،دهلک دپرهرونو په هکله یې غزال نه پوښتنه وکړه.
که څه هم دهلک رنګ ژیړ بخن شوی و،خو غزال ته یې وویل:"وینې ته اړتیا نه لري ګلوکوز(سیرم) به ورته بس وي،بیا په تلو-تلو کې هلک ته یو نظر وکتل او ویې ویل:"وجود ورته پاک کړئ که نه دانفکشن خطر شته"غزال هم له دې خبرې وېرېده او په خپل مسلک کې یې هم له دې کاره بد راتلل،دبې هوښه مریضانو پاکول به هغې داسې ګڼله لکه چې غلا کوي یو انسان خبر نه وي او دوی... هغې په سپرټ کې مالوچ لامده کړل او لومړی یې دده خیرن لاسونه چې په تیلو او خاورو ککړ و پاک کړل،خواوشا یې کتل که څوک همکار ورته راشي نو دا مریض به ورته وسپاري،خو اوس نور ټپیان راوړل شوي و. یو چا دګلوکوز دخیجولو الات ورته راوړل او په منډه بل مریض ته یې مخه کړه. وخت کم و،غزال په تودو اوبو کې مالوچ او سفنج ایښي و او دهلک وجود یې زر زر پرې پاک کړو. بیا دګلوکوز دخیجولولپاره یې دهغه لاس راواړو او دیو راوتلي رګ دپاسه یې دستنې ځای په نښه کړو،د هلک لاس ورپیدو خو بیا ارامه شو،نابېره هغه سترګې وغړولې او غزال ته یې وکتل، په خیرن مخ د هغه سترګې عجیبه ځلا کوله.
خو ډېر ژر بیا یې سترګې پټې کړې،دګلوکوز دکڅوړې نه یو-یو څاڅکی راتویدو او دهلک رګونو ته ورداخلېدو،غزال یوه تولیه پیدا کړه ،په ګرمو اوبو کې یې لمده کړه او د هلک مخ یې ورباندې پاک کړو،خیري او وچې شوې وینې په تولیه کې جذبې شوي او دهلک دڅیرې زیړ بخنه څرمنه را څرګنده شوه. غزال داسې احساس وکړ لکه چې په یوه ښکلې هنداره پرتې دوړې پاکوي. دهغه هلک نسواري ګلګوتي ویښته لنډو،غزال تولیه یوواري بیا لمده کړه او دده سر یې پاک کړو. په وجود کې دا هلک دشلو کالو ایسېده،خو مخ یې لکه دڅوارلسو پنځلسو کالو ماشوم وۀ، نري-نري ویښته یې دنوي خرئیل شوې ږیرې غمازان و.
په روغتون کې اوس دخلکو ګڼه هم زیاته شوې وه،دزخمیانو چغې،دښځو او ماشومانو ژړا،دنرسانو منډې ترړې او دایمبولانسونو نه د راښکته شویو کسانو د ټرالیو دپایو غږونه یو عجیبه وحشت جوړ کړی وو.
غزال د هلک له کټه وخوځیده او یو بل ټپي ته ودرېده چې ساه یې لنډه لنډه کیده،هغه ته یې داکسیجن خولۍ پر پوزه کیښوده او چې ساه یې ارامه شوه نو دهغه دپرهرونو په لټه شوه. هغه کسان چې لږ زخمیان و ددرملنې نه وروسته کورونو ته وروواستول شول، دځینو خپلوان خبرشوي واو روغتون ته یې ځان رسولی و. دځینو نورو په جیبونو کې د پیژندګلوۍ پاڼې راوتلي و،او ددوی دکټونودپاسه په میخ شوو دړو یې نومونه هم لیکل شوي و، درې وارډونه پورا ډک وو.
غزال نه پوهېده چې دڅومره کسانو وینې یې پاکې کړې وې،د هغې مغزو شمیره نه کوله دنورو ټپیو داخیستو لپاره په برنډه کې روانه وه،چې نا ببره دټیلي ویژن دکیمرې سترګه پرې برابره شوه. یو ژورنالست د خپل مایکروفون سره ورته راوړاندې شو،له دې یې څه وپوښتل خو غزال ورته رډ رډ کتل او هم هاغسې د داروګانو سټور ته ولاړه. یوه ټرالی دسامانونوسره یې په مخه کړه او دې لا نورو ټپیانوته ځان نه و رسولی چې ډاکټرخالد یې مخې ته راغی"دهغه ځوان حالت خراب دی ژر ورته اکسیجن ورکړه"،په روغتون کې اوس په لسګونو ځوانان داخل شوي وو،خوغزال پوهه شوه چې خالد کوم ځوان یادوي. هغې دسامان ټرالې فیصل ته وسپارله او په خپله یې دځوان کټ ته ځان وررورسوو، یوې نرسې دهغه لاس نه راوتلې دګلوکوز ستنه بیرته په رګ کې وروټومبله خو دهلک دخولې نه داسې غږونه راوتل ته به وایې چا یې مرۍ خپه کړېده، غزال په منډه داکیسجن خولۍ راواخیسته او دهغه پر پوزه یې کیښوده.
ماښام مهال دغزال دنده ختمېده،خو نن دوی ته وویل شول چې دآرام په کوټه کې دې څو ساعته خوب وکړي او د شپې لپاره دې تازه دم شي،په سختو ټپیانو کې اوس درې تنه پاتې وو،یو کس

داپریشن په مېز مړ شوی و، دوو نورو په لاره کې ساه ورکړې وه،یوچا غزال ته خبر ورکړی و،خو هغه دومره ستړې وه چې دا ټولې خبرې ورته بې مانا ښکارېدې،په تیرو دوو کالو کې دهغې دمسلکي ژوند دا دوېیمه لویه پېښه وه او دتیرې پېښې په پرتله اوس یې اعصاب پرځای و. درې ځلورساعته خوب یې نا ارامه و، دشپې نهه بجې غزال یو څه وخوړل او وارډ ته ولاړه.
په دریو کې یو بل تن هم مړ و، ځوان هلک چې نوم یې چاته نه ومعلوم داکسیجن په خیمه کې پروت و. داسې ښکارېده چې په سر کې یې زخم جوړ دی خو دی یې هوښ ته نه پرېښودو دده پوښتنې ته تراوسه څوک نه وو راغلي،دغزال زړه را ډک شو،په دومره وړوکي عمر کې خدای خبرچیرته یې مزدوري کوله، مور به یې خبره وي که نه، مور لري او که نه، پلار به یې چیرته وي، ورونه خویندې...هغې دځوان لاس ونیولو،یو څو شېبې ورته ناسته وه ډاکټر حمدي را ښکاره شو، دده نبضونه یې وکتل بیا یې داکسیجن دلیرې کولو امر وکړو،اکسیجن چې بند شو، نو هلک هم هاغسې ارامه ساه اخیسته،غزال ته یې وویل:
"ته همدلته اوسه اوڅارنه یې کوه" غزال یوه تپایي راښکله او په هغې کښېناسته،دهلک مخ ته په ځیر وه"چې نوم به یې څه وي"هغې دهلک لاس ته پام کړو، دګلوکوز ستنه تراوسه په کې ټومبلې وه خو په کڅوړه کې نورڅه پاتې نه و. غزال ستنه او شنه پلاسټیکي کینوله راوویستله ، هغه ځای چې شین شوی و یوه پټۍ یې پرې سلیخ کړه، بیا یې ورو-ورو دده لاس ومښولو دهلک پرمخ یوڅه رنګ ښکاره شوی و،غزال وربانديې غږ وکړو" ته زما خبرې اورې نوسترګې پرانیزه"دهلک بانه وروړپیدل ،او غزال پوهه شوه چې دی په هوش کې دی لږه شیبه نه وه تیره چې هغه وټوخیده غزال دهغه سر په خپلو لاسونو کې ونیولو داکسیجن دلیرې کیدو وروسته کله-کله مریضان ټوخیدل او ددې خبرې نښه وه چې دی له خطره بهر دی غزال پرې بیا غږ وکړو"سترګې پرانیزه"هلک ورو غوندې سترګې وغړولې غزال ورته موسکۍ شوه ته اوس جوړیې؟ نوم دې څه دی؟هلک څو شیبې غزال ته کتل نا ببره یې په سترګو کې وحشت راښکاره شو نږدې وه چې له کټه را پاڅیدلی وی خو غزال را ټینګ کړو.
"ته په روغتون کې یې...."هلک خپل لاس ته وکتل بیایې خوا شا سترګې واړولې،غزال ورته وویل:"ته په چاودنه کې زخمي شوی وې"چاودنه...بم... هلک دشونډو لاندې وویل بیا یې سترګې له اوبو ډکې شوې بل لاس یې په سترګو کېښودو اوغزال ولیدل چې اوښکې دده پرانګو راوانې وې،هغه نه پوهېده چې څه وکړي په دې کوټه کې یوبل مریض اوس ویده وو، غزال دهلک لاس په خپل لاس کې ونیولو اوورته یې وویل:"که څوک خپلوان دې وي چې خبر یې کړو"هلک ناڅاپه دغزال لاس کلک ونیولواو غزال ته یې وویل:
"زه وېرېږمه ...مامه پرېږده...دوکان ...ماسره په دوکان کې شفیق هم وو...دوکان...موټرونه ... یا خدایه ...اوس هغه به چیرته وي"دهغه وجود په رېږدېدو شوغزال اوبو ته لاس کړاو دده خولې ته یې وړوکی ګیلاس ونیولو، هلک یو دوه ګوټه وکړه اوبیا په ټوخیدو شو،غزال دهغه په تندي لاس کیښودو او ورله یې تسلي ورکړه بیا یې ترې نوم وپوښتلو "ایمان" غزال په دړه د هغه نوم ولیکلو د هغه په تندي یې دوجود دحرارت معلومولولپاره یو توره پټۍ کیښوده، بیا یې یو څو جملې دراپور په توګه ولیکلې او له ده یې پوښتنه وکړه"ته توان ته اړتیا لرې، زه درته ډوډۍ راغواړم" دایمان زړه ډوډۍ ته نه کیدو خو غزال دومره په محبت ورسره خبرې کولې چې ده ورته په تندي لاس کیښودو، غزال ډاکټرحمدي خبر کړو او د معاینې نه وروسته یوځلې بیا دایمان دکټ سره جوخته کیناسته او د ډوډۍ وړې-وړې مړۍ یې ورته په خوله کې ورکولې،ایمان اوس یوڅه دخبرو جوګه شوی و،دشونډو رنګ یې دتور نه ګلابي شوی وو،سترګی یې هم ځلېدې دډوډۍ نه وروسته ایمان ورسره ټوکه وکړه"سیګرټ څکلی شم"دغزال تندی تریو شو اونږدې وه چې وربانديې په قهر شوې

وای چې دایمان په سترګو کې یې شوخي ولیده، او بیا یې وویل:"ته آرام ته اړتیا لرې که څه شی دې په کار وي دکټ په سر کې زنګ لګیدلی دی دا ووهه."
په راتلونکو څو ورځوکې غزال هره ورځ دایمان پوښتنه کوله،د هغه د سر اکسرې اخستل شوې وۀ اوپه کې هیڅ زخم نه لیدل کیدو، دبم دچاودنې خبرونه په ورځپانو کې چاپ شوي و، دایمان مرکه هم په کې وه. په عیني شاهدانو کې دی هم شامل وو، سیاستدانانو خپلې-خپلې بیانیې ورکړې وې. غندنې شوې وې، پلټنې رواني وې، ایمان اوس ډېر ښه شوی و، دډاکټرانو نظر دا وچې په دوو ورځوکې به دی په خپلو پښو ودرېږي او دروغتون نه یې رخصت کړي، غزال به اوس دده کټ ته ډېره لږه راتله،سهار به یې ده نه حال وپوښتلو اوبیا به نورو مریضانو سره اخته وه. ایمان غوښتل چې دا دې زیات وخت ورسره وي او یوه ورځ چې غزال ته یې ګیله وکړه چې اوس یې پوښتنه نه کوي نو هغې ورته وویل:
"ته اوس ښه شوی یې"زما ډیوټي دهغو مریضانو سره وې چې دمرګ خولې ته روان وي زه نرسه یمه دایمان لپاره ددې خبرې زغم ګران وو،خو په بله ورځ چې ډاکټر ورته د کورته دتللو اجازه ورکړه نو دی دغزال په لټه کې شو،غوښتل یې چې هغه خپل کور ته راوغواړي،ډوډۍ ورله وکړي،ملګرتیا یې وپالي..... خو د روغتون دځانګې (وارډ) دروازه کې یې قدم ونیولو، مخامخ دیو پوخ عمر سړی په کټ پروت وو، ښایي دټریفیک کومه حادثه شوې وه بهر پولیس هم ولاړ و،غزال دهغه سړي لاس په خپل لاس کې نیولی و،دتندي نه یې ورته وینې پاکولې،سړی په هوښ کې وو.
غزال ته یې په ډکو سترګو کتل،اوغزال په ډېر سکون ورسره ورو-ورو خبرې کولې،ایمان هم له هغه ځایه دخپل کورپه لورې روان شو،په غوږ کې یې دغزال خبره بیا-بیا اورېده"زه نرسه یمه.....زه دټولو په پرهرونو پټۍ ږدم.

ځواک

زه اوس هم حیران یم چې دورځپانو دګېډۍ دپاسه ایښې دنیمې روپۍ سیکه مې ولې را اوچته کړه،ځان رانه څو-څو وارې داپوښتنه وکړه چې ولې مې دا کار وکړو،خو هیڅ ځواب راسره نشته.
اوس چې جیب ته لاس کړم نو داسیکه مې په ګوتو ولګي اوزه خپل لاس دومره په وارخطایۍ له جیبه را وباسم ته به وایې کوم لړم چیچلی یم، اوس نیمه ورځ تیره ده، دچایو لپاره مې پیسې ملګري نه قرض کړې ځکه زماد وړو پیسو بټوه هم په دې جیب کې ایښې ده اوزه اوس دخپل جیب نه وېرېږم.
نن سحر زه څومره خوشحاله اوارامه له کوره ووتلمه،د بس تمځي پورې مې په لاره ځان ته ویل چې ژوند ډېر ښه شی دی، دخدای پاک شکرونه مې ایستل چې زه روغ وجود لرم. د تمځي سره نږدې داخبارونو او مجلو یوه وړه هټۍ ده،زه هره ورځ له دې هټۍ ورځپانه اخلم، کله-کله داسې کیږي چې زه دپنځو یا لسو روپو نوټ هټۍ وال ته ورکړم او تر څو چې دی ماتې پیسې راکوي نورې سورلۍ بس ته ختلې وي،داسې خو چیرې نه وشوي چې بس رانه تللی وي،خو زه غواړم چې تر ټولو وړاندې ورته وخیژم، دخپلې خوښې دکړکۍ سره نږدې سیټ کې کښینم،او تر دفتره ورځپانه ولولم، خو کله چې سورلۍ رانه وړاندې شي نو بیا دکښیناستو ښه ځایونه نورو نیولي وي، که قسمت مې ښه وي نو په وروستیو سیټونو کې یونیم ځای راته پاتې وي،که نه په ولاړې سفر کووم،او په ولاړې بیا ورځپانه نشم لوستی نو ددې ستونزې حل مې دا را ایستلی دی چې له کوره په جیب کې دورځپاني پوره پیسې وړم، هټۍ وال هم اوس خبر وي چې ما شمیرلې ماتې پیسې

ورته په لاس کې نیولې وې. هغه چې ما له لیرې ووینې نو ورځپاڼه راته په لاس کې ونیسي،زه دهغه پر لاس پیسې ږدم او په بل لاس ترې ورځپاڼه اخلم.
نن هم داسې وه خو یوه بله پیښه هم وشوه،دهغه مخې ته دورځپاڼو پر لوبې ګیډۍ دنیمې روپۍ سیکه چانه پاتې شوې وه، زه چې هټۍ ته نږدې شوم نو سمدلاسه مې وربانديې سترګې ولګیدې اوکله چې هټۍ وال زما پیسې په خپل حسابي دخل کې ورغورځولې نو ما دورځپاڼې دلاندې نه خپل لاس وروړاندې کړو،دا سیکه مې راواخیسته او ژر مې خپل دجیکټ جیب ته وغورځوله.
ما دا کار دومره په چټکۍ وکړ چې اوس هم حیران یم چې دا څنګه وشول، زه عموماً ډېر سست یم او دژر فیصلې کولو توان نه لرم، په کور اودفتر کې هم نور راپورې خاندي چې زه دمعمولې خبرو لپاره هم ډېرسوچونه کووم، نو نن مې څرنګه دا سیکه راواخیسته، هټۍ وال راته دهره ورځ په شان خدای په امان هم وویل، خو ما ترې مخ ګرځولی و او د بس سټاپ په لور په ګړندې ګامونو روان شوم، زه هم دهغې شیبې راهیسې نا ارامه یم.
په بس کې راته دخپلې خوښې سیټ غیره خلاصه کړه،خو زه دهرې ورځې په شان خوشحاله نه وم ورځپاڼه مې کتله خو هیڅ نه پوهیدم چې څه په کې لیکل شوي دي، په دفتر کې مې ټوله ورځ واړوله خو نه یم خبرچې تراوسه مې څه کړي دي مشر ته مې څه ویلي دي، هیڅ مې نه یادېږي بس دجیکټ د جیب په تل کې ایښې سیکه راته بلا ګرځیدلې ده.
یو وارې مې تکل وکړ چې یوځای کې یې خطاکړم، خو یونا لیدلی ځواک مې لاس وونیسی، دسهارراهیسې مې ځان ځوروارې تسله کړی دی... داچې په ټوله دنیا کې د ورځې په میلینونو ډالرو غلاګاني کیږي، سیاست وال هره ورځ رشوت اخلي کورونه اوکارخانې جوړوي، زمونږ ددفتر مشر ځوروارې په سرکارې ټیلې فون دخپلوملګرو سره خبرې کوي، دوکانداران څومره غلاکوي، زمونږ کاکا څنګه دپلار په ځمکه خیټه اچولې ده... داهم غلاده...ماما تراوسه زما مورته دپلار دمیراث برخه نه ده ورکړې...او زه... زه دنیمې روپۍ په سیکه نا ارامه یم ...لعنت دې وي پرما، خو زما وجود او زما روح لکه چې دې سیکې یرغمل نیولي وو،ما دخدای له خوا دومره دجرم احساس نه کاوو، خبر یم چې هغه ډېر لوی او ښنونکی رب دی، زه هټۍ وال ته هم دګناه احساس نه کووم، هغه خبر دی چې زه ډېر ایمانداره یم، یوځل یې په تادۍ کې راته زیاتې پیسې بیرته راکړې وې، ما په بله ورځ ورته وسپارلې اودی دومره خوشحاله شو چې دیوې نوې مجلې نوې ګڼه یې مفته راکړه، دی زما ډېراحترام کوي.
خو زه نن خپل ځان ته عجیبه ایسیدم، ځان راته وایي"ښه نوټول عمر دې یوه بله څیره په مخ لګولې وه....تاهم دنورو په شان نن اصلي څیره راته ښکاره کړه"زه ځان ته په قهر شوم"ټوله دنیا همدغسې ده...دیوې سیکې هیڅ ارزښت نشته دی ما مه په عذابوه"بیا کورته دتللو لپاره چې په بس کې کښیناستم نو ځان راته پټ-پټ خاندل، په مایې ملنډې وهلې، "ښه نو دا دومره موده دې څوک غولول لکه چې په یوه ډرامه کې دې خپل رول لوبوو که څنګه؟"ما سترګې پټې کړې اوځان ته مې وویل:
"نارمل انسان تل غلطي کوي...بس اشتباه مې وکړه...بیا به داسې نه کووم"ځان مې غلی شو خو بیا یې لکه دښامار سر راپورته کړو"داپیسې ستا نه وې"ما ورسره استدلال وکړو"دا دهټۍ وال پیسې هم نه دي....یو بل چانه پاتې شوې وې اوس به ددې سیکې خاوند پسې چیرته ګرځم؟ دا نا شونې ده"ځان مې په قهر وویل:"ښه نو اوس داجواز غواړې که تاته دا چانس پیدا شي نو هره ورځ به دا کار کوې، په دې سیکې ستا څه حق دی؟" "حق... زه ناراضه شوم" حق مې په دې دی چې زه دهټۍ وال نه هره ورځ، ورځپاڼه اخلم "...ځان وخاندل" ښه نور" داچې زه هره ورځ کار کووم ...تراوسه مې په چا ظلم نه دی کړی... بله دا چې... ما دخپل ځان په هکله څه ویل خوبس ودرېدو او زما ځای رارسېدلی وو، زه دبس نه ورښکته شوم،دسړک نه پورې غاړې ته چې

تیرشوم نو د ورځپاڼي هټۍ رانه څو ګامه لیرې وه، په دې وخت کې به دښوونځي هلکان یا بې کاره ځوانان دهټۍ خوا اوشا دلرګي په تختو ایښي رنګارنګ مجلو ته تاویدل را تاویدل، هټۍ وال به دلرګي په یو تش صندق ناست او چای به یې څښلې.
زه دهټۍ مخي ته ودریدم نو دی ژر را اوچت شو راته یې دچایو ست وکړ،خو ما ورته په انکار سر وخوځاو،دده شاته دلرګي په یو شیلف دسیګرټو قوتۍ،دبسکټو او کاغذي رومالونووړې پیکټې ایښي وي،ما دکاغذي رومالونو وړوکی پیکټ ته اشاره وکړه، ده مخ واړوو،نو ما دجیکټ دجیب نه هغه سیکه را وویستله او ډیر په چټکی مې ورځپاڼو په ګیډۍ کې کیښوده "شل پیسې"هغه وویل ما دځیلي بټوې نه پیسې راوویستلې هغه ته مې په لاس کې ورکړې،درومال پیکټ مې ترې راواخیستو او دکور په لورې روان شوم زما دننه خاموشي ده، بهرهم چپه چوپتیا ده، زه یوائې دځپلو پښو ښکالو اورم.

دژبې خرپ

نن دبرتانیا په ټولو لویو وړو ورځپاڼوکې زما فوټو چاپ شوی دی،ما سره ملکه ولاړه ده، هغه ماته خاندي او زما سترګې دهغې نرۍ شونډو ته دي چې شوخه سرخي یې پرې وهلې ده، دعکس سره داسې جمله لیکلې ده، "ملکه دکوین میرې روغتون دایکسرې دیو پرمختللي سیستم دپرانیستې په موقعه دیو ایشیا یې کارکونکي سره"ځینو ورځپاڼودا عکس په دویم مخ کې چاپ کړی دی ځینو یې په وروستی مخ، ځکه چې دنن لوی خبردترکې‌ې هغه زلزله ده چې دوه زره کسان په کې مړه شوي دي.
زما میرمنې نن دغرمې هغه وخت په ورځپاڼو کې زما عکس ولیدو چې د ورځې سودا لپاره زمونږ کور ته نږدې دوکانونو ته ولاړه، هغې د سودا پر ځای ټولې ورځپاڼې وار په وار لیدې اوهغه ټولې یې کور ته راوړې چې دا عکس په کې چاپ شوی و،بیا یې راته دکار ځای ته ټیلیفون وکړو او وویل چې هغې ټول دوستان او دپیژندګلوې خلک خبر کړي دي چې ورځپاڼه وګوري.
زه خبروم چې هغې به لومړی ټیلیفون خان اغا ته کړی وي،دهغه ښځه زما دمیرمنې سیاله وه، په هره موقعه به یې دځپلو لویو-لویو شتمنو ملګرو،دهغوی دکورونو دباغونو دصوفو اولوښو په صفتونو زما ماغزه او دښځې زړه خوړلی وو... اوس زما ښځې له خدای موقعه په لاس ورکړې وه،په کوین میرې روغتون کې زما پنځه کاله کیږي چې دکمپیوټر انجینر په توګه کار کووم،زما له کاره ټول خوشحاله دي،یو کال کیږي چې یوې امریکایي کمپنۍ دایکسرې نوی ماشین جوړ کړی وچې دیو کمپیوټر سره تړلی واودبټن په یوکلیک (کیکاږلو) دهډوکي د هر اړخ عکس اخلي.
ددې ماشین دکار په هکله پنځو کسانو ته تربیه ورکړې شوې وه،چې یو په کې زه اوم،په تیږو څو میاشتو کې مونږ ددې ماشین د رارسیدو سره ددې د لګولو امتحاني دوره کې بوخت وو .
تیږه میاشت خبر شوم چې ملکه به دروغتون ددې برخې لیدو ته راځي او مونږ به ورته ددې ماشین ښېګڼې ښایو،دملکې دراتګ دخبر سره په خلکو کې جوش پیدا شو، یوه ورځ مې ولیدل چې په هره برنډه کې دلرګینو دروازو په بیخ کې لګیدلي دپیتلو پټۍ پالش کیدې،بهر په هر چمن کې دهر یو بوټې سره یو باغبان لیدل کیدو، ځینې کوټې رنګ شوې ، دکړکیو دشیشو پاکوونکي به هره ورځ راروان وو، دروغتون چار چاپیره دوړوکي دیوال دپاسه لګېدلې اوسپنیزې جنګلې په تور رنګ رنګ کیدې، او ددې لوی دروازې په هر مخ طلایي ټکي په تور مرمر کې بریښیدل.
یوه ورځ دروغتون مشر چې ما چیرې نه و لیدلی زمونږ څانګې ته راغی، دټولو سره یې ښه په خندا خبرې وکړې.

زمونږه مشره هم ورسره وه... راته يې وويل چې ملکه به دروغتون کومو برخو ته ورځي اودا چې دهغې دراتللو نه يوه ورځ وړاندې به مونږ تمرين کاوو، په هاغه ورځ لس دولس سړي چې يوشان تورې جامې يې په غاړه وې اوکړه وړه يې دپوليسو وو راغلل،زمونږ مشره ديو څو تنو سره را ښکاره شوه مونږ په خپل-خپل ځاى ولاړ وو،زه دنوي ماشين سره اوم او زما کار دا و چې کله راته اشاره وشي نو زه يوى بټنه کېکاږم،ګومان مې نه و چې ددې دومره لوى ماشين تر شا زه به چاته ښکاره شوى واي، زمونږ مشرې دملکې په شان يوڅو قدمه اخوا دېخوا واخيستل،يو څو تنو سره يې په نرمه لهجه خبرې وکړې او يو تن سره د لاس روغبړ وکړو، په هغو دولسو کسانو کې يو تن خپلې ګړى ته وکتل او ويې ويل بس دى اوس وړاندې ځو دوى ټول ووتل مونږ بيرته خپل اصل حالت ته راغلو. زه دروغتون په لومړي پوړ کې جوړريسټورانټ ته ولاړم او په خپل ځاى کښېناستم،له دې ځايه بهر چمن ښکارېدو،دريسټورانټ زياتره کارکونکې ما پيژندل په دوى کې کترين هم وه،چې زما سخته دښمنه وه، دا د پنځوسو کالو يوه بوډۍ وه چې سخته متعصبه انګرېزه وه.
يوواري ما ډوډۍ خوړله نو دې زما مخې نه وړه ګلدانۍ اوچته کړه او په بل ميز يې کېښوده چې يو سپين پوستي سړى او ښځه پرې نا ست وو، بل واري دډوډۍ پاتې پيسې ماته په لاس کې دراکولو پر ځاى راته دلرګي پر تښته کېښودې.
ما ددې مشر ته شکايت کړى و،نو ځکه ددې له ما بد راتلل. زمونږ تر منځ يو خاموش سوړ جنګ روان وچې لږ خلک ترې خبر وو، هغې به کله-کله نورو خلکو سره په خبرو کې غږ راپورته کړو او بيا به يې ورو غوندې وويل"زمونږ وطن يې مردار کړى دى"دميزونو دپاکولو پر وخت به يې دشونډو دلاندې يو څه وويل او ماته به يې وکتل، هر څومره وخت چې به ما په ريسټورانټ کې تېرو او هغه به شاواوخوا ګرځېده نو زه به نا ارامه وم ، يو څو همکارانو ته مې دزړه خبره وکړه خو دوى پرې ځان واچوو، ځينو راته وويل:
"پروا يې مه لره"نن هم هغې دملکې دراتګ خبره کوله او دنور کله په شان زماڅنګ ته دتيرېدو پر وخت يې وروغوندې وويل:"شکر دى چې مونږ ملکه لرو" ما په زړه کې وخندل چې ټوله دنيا په کوم مخ روانه ده او دا بوډۍ په داسې شاهي کورنۍ نا زېږي چې په خپله ددې هيواد دورځپاڼولخوا په ورځ کې يوځلې خو بې عزته کيږي خيرزما يې څه......زه چې ماښام کورته تلمه نومشرې راته يادونه وکړه چې صبا ته به نکټايي ترې ،بس دلته "زما يې څه"احساس رانه ولاړو، زما دنيکټايي نه بد راځي،خو هغه دچا خبره "حکم حاکم مرګ مفاجات" سحر چې دتک سپين کميس سره مې سره نيکټايي وتړله چې ميرمنې مې دکباړ نه راته همدې بدې ورځې لپاره راوړې وه،دسحر نهه بجې روغتون ته ورسيدم نو په ټولو دروازو پوليس والا ولاړ وو، ګاډي تالاشي کيدل دډاکټرانو او نرسانو شناختي کارټونه بيا-بيا کتل کيده، جامه تالاشي هم روانه وه دننه دوو کسانو دروغتون کارکونو ته ژېړ کاغذي سټيکرې په جامو لګولې چې له نورو وپيژندل شي، په خپلې څانګې کې مې وليدل چې ټول داسې جوړ او تيار راغلى وو ته به وايې چې واده دى، زمونږ مشرې دومره داوچتو پوندو بوټان په پښو کړې و چې په کې ګرځيدلې نه شوه مونږ ته يې وويل چې"عادي کار وکړئ دملکې لپاره دڅه خاص تردد ضرورت نشته" خو په خپله دهغې دتندي ګونجې ددريو پر ځاى دولس شوې وې.
پوره په لسو بجو دملکې موټر دروغتون په لويه دروازه رادننه شو،اولکه څنګه چې يو ورځ وړاندې مونږ لېدلي وو د لسو دولسو سړو يوه ډله اخوا دېخوا ودرېده، شل تنه کيمرې سره دټيلي ويژن د فبلم جوړونکي هم تيار ولاړ وو، يو څو دننه په لږه فاصله ورو-ورو ورسره خوځيدل داسې لکه چې دمچانو يوه جوپه خوځيږي.

په ټاکل شوی وخت ملکه زمونږ شعبې ته راغله،دټولو پيژندګلوي ورسره وشوه، ماته اشاره وشوه نو دايکسري دماشين بټن ته مې زور ورکړو، يومريض مو دوړاندې نه تيار ودرولی و،نږدې وه چې ملکه بلې کوټې ته بيول شوې وای چې په کمپيوټر دهغه مريض هډوکي ووينې خو ناڅاپه ملکه وړاندې شوه او له ما سره يې خبرې پيل کړې،په دې وخت کې دڅو کيمرو رڼاګانې پر ما او پر هغې لکه د تالندې ګوزارونه وکړل، زما نه يادېږي چې ملکه څه پوښتنه کوله اوما ورته څه ځوابونه ورکول، دا هر څه يوه لحظه وو، بيا چې په ځان پوهيدم نوهر څه خلاص وو، ملکه بلې کوټې ته تللې وه او زه حيران په خپل ځای ولاړ وم.

ملکې تقريبا په روغتون کې نيم ساعت تير کړو،او دهغې موټر له لوی تور اوسپينزې دروازې ووتلو نو ترډېره وخته خلکو په وړو-وړو ډلو کې له يو بل سره خبرې کولې، مونږ په خپله شعبه کې دهغو مريضانو دايکسرې په اخيستو کار پيل کړ چې راته په انتظار ناست و او تر مازديګره اخته و. نن هم له سهاره مونږ په کاربوخت و،خو هغو خلکو چې په ورځپاڼوکې يې زما تصوير ليدلی وو راته به يې مبارکي ووېله يابه راته موسکی شول چې مونږ دې پيژنو.

زه نن هم دنور کله په شان دچايو لپاره ريسټورانټ ته ولاړم او چې په خپل ځای کښېناستم نو شاواوخوا مې وکتل هغه زړه کاترينا نه ښکارېده، زه لږ خفه غوندې شوم... چې هغې زما عکس ليدلی دی که نه ...کېدای شي ليدلی وي او بد وربارندې لګيدلی وي اوپه همدې خبره ځان راته نه ښکاره کوي، داخبره چې مې په زړه شوه نو خوشحاله شوم..."اخر مې دې بودۍ ته ماتې ورکړه....اوس به راسره په سمه خوله خبره کوي... زما زړه ډاډه شو،ددې څو کلونو داعصابي فشار نتيجه زما په برياليتوب راوتلې وه. دريسټورانټ په څو ميزونوکې ورځپاڼې ايښې وي او زما دبري اعلان وو.

ما چای خلاصې کړې او له ريسټوانټ نه چې ووتلمه نو کاترين مې ولېده دهغې په لاس کې دپيالو ډک يو پتنوس وو،زما زړه ودرزېدو، فکر مې وکړو دا به په شرم سره خپله لاره ونيسي... ښايي له ماسره هيڅ خبره ونکړي...ښايي له ما ښښنه وغواړي... ښايي...خو هغه په خپل ځای ودرېده، راته يې ډېر په عجيبه سترګو وکتل،داسې لکه چې پرما رحم کوي...داسې چې يو تربور بل ته دحج مبارکي وايي...دهغې لهجه داسې وه لکه دتيرې چړې يو خرپ... چې زما زړه کې يې ووهلو... راته يې ووېل:

"ځنګه ...زمونږ ملکه دې خوښه شوه" هغې د "زمونږ" ټکي ته دومره زور ورکړو چې تاو يې زما له غوږونو نه ووتلو.

يواځې شيبې

نرګس دتيرو څو ورځود باران له کبله په کور کې وه،هغې سره دخوړو تازه شيان په خلاصېدو وو،او نن خو ورکره مېلمه هم راتلو،نور کله به يې لونو ورته سودا راوړه، مشره لور خو به يې دهرې شنبې په ورځ داولادونو او خاوند سره راتله نورو خپل-خپل ورځ ټاکلې وه. د نرګس دکونډتون کال پوره شوی و، تير کال هم په دې ورځو کې جانباز ناڅاپي مرګ ترې جدا کړو او ددوی ددپرشو کالو ديوځای ژوند مزی يې پرې کړې.

نرګس په پردېس کې پنځه اولادونه لوی کړي وو،څلور لونه يې دخپل-خپل کور وې،يو زوی يې لره چې د واده نه وروسته ورسره څو مياشتې پاتې شو،خو بيا ترې بېل شو،په دې ملکونو کې يو کور ديوې کورنۍ لپاره بس ګڼل کيږي دخاوند تر ژونده نرګس ډاډه وه چې خپل فرض يې پر ځای کړی و،جانباز به دشپې ټيکسي چلوله او دورځې چې به يې خوب پوره شو نو دنرګس دلاس رنګا رنګ خواړه به يې خوړل،خو اوس دا يواځې پاتې وه، هغې کوټ په غاړه کړو دکور کونجيانې او

دماتو پیسو بټوه یې په جیب کې کیښوده او بهر راووتله،په کوڅه کې یوې ورې جینۍ خپل ګلابي بایسیکل چلوو، لږ وراخوا دوو ښځو دخپل کور دروازې پرانیستې او په خبرو اخته وې، د نرګس په لیدو یې ورته لاس وروخوځاوو،هغې هم دسر په اشاره ورته ځواب ووایو.
دوکانونه دکوڅې په سر کې په لوی سړک جوړ وو، نرګس ددې دوکانداران پیژندل،دځینو اولادونو ددې دبچو سره په ښوونځي کې سبق ویلی وو،اوس دوی هم ځوانان و،هغې دیوڅو دوکانونونه سودا وکړه ټولو ترې حال احوال وپوښتلو او د زړي زړه ډاډه شو، د تیرو څو ورځو د یواځې توب احساس یې ورک شوی و،هغې ټول عمر دخاوند او دالادونو په خدمت کې تیر کړی و، ژبه یې ماته کوډه زده کړې وه او نه دکور نه بهر ددنیا په معاملو پوهیده،اوس هم دې دهرې خبرې لپاره مشرې لور ته ټیلي فون کوو، بیا هغې ورته کارونه سمول، دجانباز دمړینې نه وروسته یوه-یوه لور به ورکره پاتې کیده زوی به یې هم لیدو،بیا ورو-ورو ددوی راتګ کم شو په ټیلي فون به خبرې کیدې، نرګس به دزوی نه مروره وه چې هغه یې پوښتنه نه کوي،خو شهباز دښار په بل سرکې اوسیده، هغه په دوو ځایونو کې کار کاوو او نه یې غوښتل چې درخصتی په ورځ بیا په سړک روان وي، نرګس به ماښام مهال ډیره زوریده، جانباز به راډیو ډیره اوریده او کله چې نرګس به ډیره خفه شوه نو دراډیو اوټیلي وېژن غږونه به یې لوړکړل، بیا به یې په چیغو-چیغو وژړل، یوه ورځ مشرۍ لور ورته وویل: "مورې د ژبې یا دکومې بلې زده کړې لپاره په کورس کې ځان داخل کړه،خو نرګس ورته وویل:
"اوس په دې سپین سر به زه څه زده کووم" بلې لور ورته دکار وویلو نو دا په فکرونو کې ډوبه شوه، دښرش کاله پخوا هغې یو دوکان کې څو میاشتې کارکړی و خو یوه ورځ چې یوې سپین پوستې ورباندې وتوکل دې جانباز ته کیسه وکړه او هغه ورباندې کار بندکړو، نرګس پرې ډیره ګرانه وه او په دې خبره هغه سخت قهرېدلی وۀ، بلې لور ورته ویل چې دکور یوه کوټه دې په کرایه ورکړې چې یو څوک دې ورسره وي،خبره ربښتیا هم وه دنرګس کور ډېر لوی و، څلور کوټې دخوب وي، یوه دناستې او بله دډوډۍ کوټه وه، بره او ښکته په کې غسل خاني جوړې وې، په دې هیوادکې ډېرو خلکو کوټې په کرایه ورکولې، خو نرګس به ویل کوټه هلک ته څنګه په کرایه ورکړم دی به وځي ننوځي لوښي به راته ناولي کوي، انجلۍ که وي هغه به ملګری لري څوک به یې منع کوي چې دشپې دې بهرنه ګرځي، دهغې کشره لور ډېره ژبه وره وه یوه ورځ چې مور ترې ګیله وکړه نو ورته په وینا شوه، "تا څنګه په دې وطن کې عمر تیرکړی دی نه دې ژبه زده کړه نه دې کوم کار وکړ، ان تر دې چې موټر قدرله هم نشې چلولی چې بهر وګرځې...ستا علاج دادی چې ته بیرته خپل کلي کې ژوند وکړې هلته دخدمت او دخبرو لپاره به ډېر خلک پیدا کړې" زړي په هغه شپه لور ته څه ونه ویل خو دشپې یې دومره وژړل چې بالښت یې لوند شو خدای ته یې هم دغه زاری کولې چې ما هم واخله.
ورځې په میاشتو بدلې شوې او نرګس ورو-ورو دخپل یواځې ژوند سره عادت پیداکړو،کله-کله به دجانباز نږدی ملګرو ترېنه په ټیلیفون کې حال احوال اخیستو په دې کې اشرف هم شامل و،دجانباز په ژوندانه اشرف به ددوی کور ته ډېر راتلو،دهغه په کور کې څوک نه وو، ښځه یې پخوا مړه وه او دوو زامنو یې دپلار پوښتنه نه کوله ،جانباز به دهغه ډېر خیال ساتلو، نرګس ته به یې ویل ده ته وطني شیان پخوه چې دیواځې توب احساس ونه کړي.
هم دا وه چې کله به داشرف دراتلو ورځ وه نو نرګس به ورله کله سابه کله کباب کله دجوارو ډوډۍ کله پراټې او حلوه پخول.
دجانباز دمړینې نه وروسته اشرف به یواځې هغه وخت ددې کور ته راتلو چې دنرګس په اولادونو کې به څوک ورکره راغلی و،خو نن اشرف راتلو او په کور کې نور هیڅوک نه وو،په دې ورځ به تل دهغې دربیمه لور سیلۍ راتله، خونن هغی سحر ورته په ټیلیفون کې ویلي و چې دا زکام

شوې ده اوډاکټر ورته دارام کولو مشوره ورکړې ده، نرگس به داولادونو په تکليف ډېره زهيره شوه، سيلۍ ته يې وويل چې ارام دې وکړي بيا دغرمې يې پام شو چې اشرف هم راتلو دا يو څه نا ارامه شوه،بل هيڅوک په کور کې نه وو،که څه هم اشرف ددې دکورنۍ دغړي په شان و،خو هغې ته يوه عجيبه احساس وشو،که څوک خبرشول دا ديو پردي سړي سره په کور کې يوائې وه نو بيا....يو واري ټيلي فون ته ولاړه چې اشرف ته ووايي چې مه راځه، خو بيا ودرېده دماښام او ديوائيتوب داحساس سره هغه وېرېده، هغه ديوې اونۍ راهيسې په کور کې يوائې وه، درې ورځې کيدې چې هغې هېڅ نه وو پخ کړي، په يخچال کې يې دتيرو څوورځو پاتې ډوډۍ گرموله او خوړله.
اوس هغې کور پاک کړی و او چې سودا يې راوړه نو سمدلاسه يې پخلی پيل کړه،داشرف به سموسې خوښېدې هغې نن سموسې جوړې کړې، ورسره کوفتې وريژې بينډۍ هم وې، دپخلي پر وخت به نرگس ډېره خوشحاله وه په تيره بيا دميلمنو لپاره چې به يې پخلي کاوو، په داسې وخت کې به جانبازهم د دی سره په پخلي کې لاس کوو، ترکاري به يې ورته پاکوله او پرېکوله، دکبابو لپاره به يې ورته غوښه اخته کوله.
دکله راهيسې چې ددوی ټول اولادونه له دوی څخه بيل شوي وو،نرگس او جانباز يو بل ته ډېر نږدي شوي وو،او هم په دې خبره به د هغې زړه اري اري شو چې هغې دجانباز سره دژوند ښې شيبې ډېرې ناوخته ومونډلې،هغه دپخلي نه وزگاره شوه نو دمازديگر لمونځ يې وکړو.
اشرف چې ماښام راورسيدو نو نرگس ايله دخپلې مشرې لور سره په ټيلي فون خبرې خلاصې کړې وې،هغې ته ويلي و چې اشرف به راځي او دی به په کور کې يوائې وي،خو لور يې يوائې دومره ورته وويل چې کاکا ته مې سلام ووايه،دنرگس زړه ډاډه شو،هغه کوم غلط کار نه کوي،نرگس يو څو شيبې داشرف سر کښيناسته، بيا يې دډوډۍ تابيا وکړه،اودواړو په گډه وخوړه، دوی زيات وخت د نرگس داولادونو په هکله خبرې کولې، اشرف په خپل دوکان او په هغې کې کارکونکو څوتنو ځوانانو کيسې کولې او نرگس ډېره موده وروسته څوواري دهغه په خبرو وخندل، د هغې پام نه و،او چې اشرف خپل لاسي گړۍ ته وکتل نو د نرگس سترگې هم ديوالي ساعت ته په ځيرشوې، د شپې ۱۱ بجې وې هغه حيرانه شوه نن څنگه دماښام هغه سپيره وخت په دې غم نه شو.
اشرف په تلو کې ترېنه پوښتنه وکړه که څه کار يې بند وي نو دی به ورته وکړي،نرگس ترېنه مننه وکړه او دی ولاړو،له دې وروسته به اشرف کله-کله ماښام د دی کورته راتلو اوڅوساعته به يې ورسره خبرې وکړې،داشرف په وينا نرگس دکور سره نږدې دخشکه شويځ په دوکان کې دوه ورځې کار پيل کړ،هغې پيسوته دومره اړتيا نلرله څومره چې ځان مصروفه کولو ته لېواله وه.
دوه مياشتې همدغسې واوړېدې او يوه ورځ نرگس احساس وکړو چې هغې خپل زوی شهباز دډېرې مودې نه- نه دی ليدلی،که څه هم دې به ورسره په ټيليفون خبرې کولې،خودالومړی ځل وچې نرگس د شهباز دکمي احساس و نه کړو،اشرف تر ډېره حده ددې دکور درانه کارونه ورته کړي وو.
په يوغسل خانه کې دنل اوبه څڅيدې هغه يې ورته په خپله جوړ کړی وو،دموټر دگراج مخې ته لويه ونه يې ورله پرې کړې وه،دجانباز دزوړ موټردخرڅولوتابيا يې ورله کړې وه، خو ددې ټولو نه علاوه نرگس داشرف سره دخپلو معمولي ستونزو په هکله غږېده، داسې خبرې چې اولادونو به يې ورپورې ملنډې وهلې،او دې به د وېرې ورسره نشوئ کولې.
هغې اوس په ځان يو څه اعتماد پيداکړی و داشرف په خبرو به يې زړه ته ډاډ وموندلو اوځان به يې يوائې نه احساسوو.

يوه شپه چې دهغې مشره لور ورکره راغله نو په موركي يې يوه څه بدلون وليدو، نرگس به عموماً ساده خړې جامې اغوستې،د وېښتو كلكه كوڅۍ اوغټ ځادر په سر...دجانباز دمړينې نه وروسته هغې رنگين لباس نه و اغوستى،خو نن د هغې اسماني رنگه وريښمېنې جامې په غاړه وې،دڅادر په ځای دشيفون لوپټه يې په سر وه اوچې لور ته ورنږدې شوه نو دجامو نه يې دهغه مخصوص عطرو خوشبويې راپورته شو چې جانباز به ورله راوړو، نرگس دلمسو په خبرو خندل او څو واري يې لور هم په غيږه كې ونيوله.
د مور دا بدلون دهغې دټولو اولادونولپاره حيرانونكى و، دوه لونې يې خوشحاله وې، نورو بيغورې ځرگنده كړه، او په هغه ورځ چې شهباز له ډېرې مودې وروسته خپله مور وليده نوتندى يې تريو ونيولو، هغه خبر و چې اشرف ددوى كور ته ډېر تلو راتلو ځكه نرگس به خپلو ټولواولادونو ته دهغه دراتگ خبره كوله.خو په خپل مور كې يې دا بدلون خوښ نشو، داخلک به څه وايي دهغه په زړه كې وگرځيده، خو بيا دښځې په وړاندې يې مورته څه ونه ويل. شهباز چې دورځې دتيرېدو وروسته دكور په لور روان شو نو ښځې يې لومړۍ خبره همدا وكړه"مورنن ډېر فيشن كړى و"شهباز دقهر نه هېڅ ونه ويل خو بس خپلې شونډې يې وچيچلې او دموټر رفتار يې نورهم تيزكړو.
هغه ماښام نرگس دټيليفون غوږۍ نيولى وه او په بل سر كې يې دخپل زوى ويناگانې اورېدې"ته اوس مونږه شرموې،خپل عمر ته وگوره... دا زما خسرگنى به څه وايي دا خلک به څه وايي..."او بيا شهباز چې داشرف نوم واخيستو نو نرگس دسر نه تر پښو ولړزېده"مونږ خو داشرف كا كا ډېراحترام كاوو دى دومره پريوتى انسان دى..."نرگس هيڅ ونه ويل بس ورو غوندې يې غوږۍ بيرته كېښوده اومخامخ لگيدلې هنداړې ته ځير شوه.
په بله ورځ دهغې لور سيلى وركره راغله نو نرگس دكور دروازه ورته پرانيسته، دهغې ټول وجود په خړو جامو كې پټ و اوپه سر يې تور ځادركلک تاو كړى و، دهغې په شونډو يوه سترې موسكا راښكاره او بيا وركه شوه.

نيمگړې كيسه

په كوڅه كې دجوارو دنينو خرڅونكي غږ را پورته شو"پولی واخلئ پولى... دكور ماشومانو لويې دروازې ته منډې كړې،هغه هم له ځايه را پاڅيده، دڅادر د پيڅكې پورې تړلې پيسې يې پرانيستې او دخپل دروند وجود سره دكوڅې په لورې روانه شوه، لږه شيبه وړاندې هغې پټاسې خوړلې وې چې ورېنداړې يې دچا دكوژدنې نه ورته راوړې وې،او دهغې نه هم وړاندې هغې ډوډۍ خوړلې وه، دډوډۍ نه وړاندې يې گنډېرې ژولې وى او دگنډېرو ضرورت ورته ځكه پيدا شوى و چې ډېره مالگينه غوښه يې خوړلې وه.
دهغې په ژوند كې دوه كاره وو، يو ټوله ورځ خواړه او بله په كټ به پريوته او سترگې چې به يې پټې كړې نو ځان به يې دناوې په حيث ليدلو، دهغې په زړه كې بس يو ارمان و و،واده...واده او واده...
دپيغلتوب په درشل كې به يې شپه او ورځ دا خوبونه ليدل چې ډېر ژر به يې څوک وغواړي.
هغه په دې غم كې نه وه چې سرى به څنگه وي كار به څه كوي ځوان به وي كه زوړ... بس هم په دې تصور دهغې وړه دنيا اباده وه،ځكه خو يې سبق هم پوره نه كړو ددې نه مشرې دوه خويندې چې واده شوى،نو هر چا به ددې د راتلونكي په هكله خبرې كولې،بيا دهغې وړونو هم ودونه وكړل،په كور كې ماشومان وزيږېدل ددې مور پلار زاړه شول،مور يې دپخلن كار نه شو

کولی، ځکه خو دې د اخلي پخلي کار په خپل لاس کې واخیستو او هم ددې ورځې نه ددې ولوږه هم زیاته شوه، د ډوډۍ نه وروسته چې به دې دسترخوان راټولوو نو پاتې شیان به یې هم خوړل بیا به هم دې ته خپله خیټه تشه ښکاریده،دکوخې نه یو پلورونکي به نه شو تیریدای دهغې دکور مخې ته یې دخوراک دشیانو دخرڅولو لپاره ضرور ناره وهله،"وږې دي وږې ... دجوارو نینی ګنډیری..نان خطایي...کیک یوه ورځ ورته وربنداري په ټوکو کې وویل:

"خیټه ده که ژرنده...هېو ودریږې نه...خو دې به دهیچا پروا نه کوله...بس خواړه وو چې ددې خیټې ته ورولویدل، ددې وزن اوس دومره زیات شوی و چې په ګرځیدوبه یې ساه ښکته پورته شوه، په پونړو به نه شوه ختلې، یو کار به یې وکړو نو بې حاله به ناسته وه، په دې ځوانه ځوانۍ کې خلکو وربانديې رنګارنګ نومونه ایښي وو.

ډومبکی،مېښه....پنده شاببو....چاټی.... دهغې مور ټولو خپلو خپلوانو ته ویلي و چې که څوک زما لور وکړي نو زه به ورته خپلې ټولې ګاڼي ورکومه،خو هلکانو به غوږونه ونیول چې دې غواګی سر به څوک ژوند تیروي.

ښه نو ولوستونکیه....تر دې خو ما کیسه وکړه پاتې کیسه ته راته پوره کړه...څه؟...ته وایې چې کیسه لیکل ستا کار دی...تراوسه ددې جینۍ نوم هم راته څرګند نه شو،ولې دې داسې کیسه پیل کړه چې پای له ما غواړي ښه سمه ده...ما ځینو خلکو ته دا کیسه هم تردې ولوستله او ددوی نه مې پوښتنه وکړه چې نور نو ددې جینۍ سره څه وکړم.

یوه ډله خلکو راته وویل چې که داجینۍ ښه اخلاق لري... کورنۍ یې ښه ده نو ددې غټ وجود دومره عیب نه دی... یو رژیم (دخواړو پلان)دې ورته څوک ونیسی... سمه به شي او په کار ده چې یو څوک یې وکړي.

خو ما دداسې کسانو نه پوښتنه وکړه چې که ستا ورو،زوی ،ماما یا نږدې خپلوانو کې یو ناواده سړی وې نو ایا دوی به دا جینۍ وغواړي؟

یوې بلې ډلې راته وویل چې دا جینۍ بې له واده هم ښه ژوند کولی شي،دې له په کار دی چې پاتې عمر دې دمور پلار په خدمت کې تېر کړي،کله چې دوی نه وي...دا به دکور مشره وي....ټول ورونړه خویندې به وربانديې راټول وي،عزت او ناموس به یې ساتلی وي، عبادت دې وکړي ددنیا کارونو نه دې لاس واخلي او خپل اخرت دې ښه کړي.

خو زما پوښتنه دا ده چې څوک به دخپل خور،لور وریرې، خورزې یا لمسۍ ته داسې راتلونکی وغواړي، ښه نو ولوستونکیه... څه چرت وهې افرین شه چې تراوسه دا کیسه لولې،زه درته اوس خبرداري درکومه چې وړاندې دا کیسه مه لوله ځکه ددې پای نشته...ښه ده نو چې ته زما خبره نه منې نو زه به دا کیسه همدغسې پریږدم نیمګړې...

پلار،موراو لور

پښتنه له اسمانه ځمکې ته را وغورځېده،په وجود کې یې ساه نه وه،خو په منده وه،ماشومه لور یې په غېږه کې نیولې وه او نه پوهېده چې په خوشې سړک کوم خواته ورتله،دیوموټر تېز هارن هغه بېرته خپلو حواسو ته ورټیله کړه،دموټر ډریور هغې ته بد-بد کتل او دهغې ماشومې لورته یې اشاره کوله، لکه چې یې ویل"په خپله خو مرې ... دا ماشومه ولې له ځانه سره وژنې."

پښتنې ډېر مزل وکړوخو دستړیااحساس یې نه کاوو،که یوې تیرې دهغې پښه نه وی نیولې نو ښایي همدغسې به روانه وی، دا هم هلته دسړک په غاړه په لویه تیږه کښیناسته، ماشومې تمنا ته یې وکتل هغه حیرانه وه چې په مور مې څه شوي دي، خپل ورکوټی لاس یې ددې پر مخ کیښودو نو پښتنې ولیدل چې دهغې مخ په اوښکو لوند وو، دپوزې نه یې هم اوبه راوانې وې، د دی په اوږه

دڅرمنې تور بکس ځوړند و،د هغې نه يې رومال را وويستو سترګې او پوزه يې پرې پاک کړل. ځو شيبې وړاندې هغه په څومره هيلو دپلار کورته ورغلې وه،يو کلنې تمنا ته يې په ټوله لار غوږکې خبرې کولې،چې بابا ووينې نو په تندي لاس به پړدې او سلام به ورته وکړی، تمنا به کټ-کټ وخندل.

 د پښتنې مور د ساه لنډی مرض لاره او پرون يې روغتون ته رسولې وه،خو هغې اجازه نه لرله چې دمور پوښتنې ته ورشي،د هغې پلار لس کاله پخوا ورسره هره اړيکه شلولې وه،هغې ځو واری جرګې مرکې وکړې خو ده دهيچا نه منله، دپښتنې ګناه ډېره لويه وه،هغې په خپله خوښه د وارث سره واده کړی و، هغه وارث چې د دوی د قام نه و، ددوی ژبه يې هم نه ويله او دخان زوی هم نه وو، پښتنه پوهېده چې په دې کار به يې پلار په قهر وي،د دي په واده کې هغه شريک نه شو، دا دخپل ماما له کوره واده شوې وه،خو هغې ليدلي و چې ددی نه وړاندې وروسته ځينو نورو جينکو په خپله خوښه دژوند ملګري غوره کړي وو، ديو ځو ميندو پلرونه څه موده خفه و،خو بيا يې هر څه منلي وو،داولاد مينه دهر غرور سر ټيټ کړي،پښتنې همداسې ګڼله، داسې نه وه چې وارث دهغې دپلار نه و خوښ، په سر کې يې ورسره ډېر په عزت او درناوی چلن وکړو.خو وروسته خبره ورانه شوه دپښتنې تره خپل ورور ته غټ پيغور ورکړی و"د بې غيرت" او د "بی ناموس" خطاب يې ورله ورکړی و، د پښتنې دپلار لپاره دا پيغور دټوپک له ډز او دتورې له ګوزاره سخت وو.

پښتنې وړه تمنا له غيږې ښکته کړه،هغه اوس اودرېدی شوه او دمور دګونډې سره يې ډډه ولګوله،پښتنې څادر سم کړو دبکس نه يې يو بسکټ راوويستلواودتمنا په لاس کې يې ورکړو، نور کله به دې ماشومې چيغې وهلې،لاس پښې به يې غورځول، خو نن په حيرانونکې توګه غلې وه، لور دمور غم احساس کړی و، پښتنې لارې ته کتل، سړک خوشی و، هغه په ټيکسي کې دپلار کور ته ورغلې وه، لس کاله پخوا هم دغسې يوه ورځ وه چې هغه دماما سره په يوې بلې ټيکسۍ کې له کوره ووتله، نه يې ورور لاس ونيولو، نه يې پلار په سرلاس کيښودو نه مور دهغې په سر قران شريف ونيولو نه يې پرې پټاسې وشيندلې. هغه په تيرو لسو کالو کې بيا خپل کور ته نه وه تللې، پلار يې ويلي و چې که بيرته راغلې نو وژنم دې.

ورونړو به يې حال پوښتلو او کله- کله به يې د هغې دپلار نه په پټه مور هم ورکړه راتله. دروغې لپاره ډېرې هڅې وشوې،دوارث دپوهنتون يو استاد چې دپښتنې دپلار ملګری وو،په ننواتې ولاړو دهغې ماماګانو، ترورياټو،ورته په وار وار مينت زاری وکړې،په اختر اوبرات کې به نورو خپلوانو ورته يادول چې پښتنه په خپل کور کې خوشحاله اباده او ددريو اولادونو مور ده،خو دا وړۍ نه شړۍ کيده.

نن هغی يو وارې خپل ځان راټول کړو،دمور د ليدو په هيله پلار ته پخپله ننواتې ولاړه،خو پلار يې ددې دليدو سره په ښکنځلو سر شوهغې لا خپل بوټان له پښو نه وويستی او د وړې تمنا لاس هم ها غسې په تندي پاتې شو، د هغې پلار خپلې څپلۍ ته لاس کړو، د پښتنې خور ژر د خپل پلار لاس ونيولو،هغې ته يې وويل:"ببۍ ولاړه شه...بابا دې ونه وهي دا دشرم خبره ده" پښتنه يو څه وارخطا شوه خو بيا يې ځان کلک کړو او پلار ته يې وويل:"بابا جانه بس کړه...ومې ښه ... ما ډېره لويه ګناه کړې،خو خدای پاک هم ښښونکی دی،زاری درته کوم...بس دی دمور لپاره... دخدای لپاره... " خو دهغې دا ټولې خبرې دهغې پلار نه اورېدې،هغه په لوی غږ دې ته ښکنځلې کولې،دهغه سترګې سرې او لاسونه يې له قهره رپيدل"ښنل مښل نشته..."جرآت دې څنګه وکړو چې بيا دې کور ته راغلې درته مې ويلې نه و چې وژنم دې" ددې خبرې سره سم هغه په ديوال ځوړند د تمانچې پټۍ ته لاس کړو، د پښتنې خويندې په چيغوشوې "ولاړه شه خورې... " او دواړو د پلار له لاسه تمانچې واخيسته، هغې غوښتل چې ځان کلک کړې خو د پلار ځپيړو

راوغورځوله، وره تمنا په چيغو وه، پښتني خپل ځان په هغې واچوو او د دروازې لورې ته يې منډه کړه، نا ببره هغه د لور نه مورشوه، د تمنا دويرې ډک غږ دې ته اړکړه چې له هغه ځايه ځان وباسي، هغې لکه د چرګې تمنا دخپلو وزرو لاندې پټوله،دکور ددوازې نه په وتلو کې يې يو وارې شاته وکتل، دپلار خيره ورته داسې ايسېده لکه چې ددې قاتل وي، بيا په يوه منډه له کوڅې لوی سړک ته را اوتله،د سر څادر يې په اوږو پروت وو او داسر توره په لاره روانه وه،اوس چې دهغې ځانته پام شو نو يو وارې بيا په ژړا شوه، دا څنګه پلار وو،پلرونه خو دخپلو لونو سر په لوپټه پټوي،په بدرګه يې له کوره رخصتوي دخواږو پتنوس ورسره وي.
هغه دپلار کور ته په ټيکسی کې ورغلې وه،دښار دې برخې ته ډېر لږ بسونه راتلل،دهغې هيڅ اميد نه و چې بېرته تللو لپاره به ورته څه پيدا شي،خو قسمت يې ښه و،يوه لاری ورته ودرېده،هغه په سيټ کښېناسته خو بيا يې هم ژړل،ورسره ناستې يوې ښځې ورنه وپوښتل" څه شوي دي ؟ " پښتني په ژړا وويل: " پلار مې مړ شو"

دشيشي ګيلاس

بصری په تناره کې ډوډی لګولې،دمازديګر لمونځ شوی و،او هغه خبره وه چې عالم خان به دکلي دجومات نه را وتلی وي ،خو دا معلومه نه وه چې هغه به څه وختې کور ته راتلو،کله-کله به يې دملګرو سره دلارې پر سر بنډار کاوو اوناوخته به کور ته را رسيدو.بصری به دمازديګراودماښام ترمنځ داسې وه لکه چې په دار ځړېدله ما شومانو ته يې ويل "شور مه کوئ اوس به مو دادا راشي" هغوی ته به يې د وخته ډوډی ورکړې وه،ځکه د عالم خان کور ته راتګ دزلزلې نه کم نه و،تندی به يې تريو نيولی و دکور دروازې ته به يې لته ورکړه بس ته به وايې بهر چا سره يې جنګ کړی دی.
دبصری خوابنې دخپل مشر زوی سره يو ځای اوسيده او کور يې دعالم خان کور سره ديوال په ديوال و دعالم خان مشره وربنداره شاخوبانه نومېده او په دې وخت کې به هغې هم په تناره کې ډوډی لګولې،هغه څه چې دکلي په هر کور کې به دډوډيو خوشبويي خپور وو.
نن بصری دعاګانې کولې چې عالم خان دې ډېر وخت بهرپاتې شي،دهغې کټوی لا تراوسه نه وه پخه غوښه په کټوی کې خوټيده، خو لا کلکه وه "خدای خبر چې قصاب دڅه شي غوښه راکړې ده چې نه خوړينيږي"بصری به هر وارې دکټوی سر لرې کړو او دا جمله به يې له خولې را او وتله، په دې کې نا څاپه ټول ماشومان په منډه شول او بصری پوهه شوه عالم خان کور ته رانږدی وه،دهغه په راتګ به ټول ماشومان ورک شول، څوک به دکټ دلاندې او څوک به ددروازې شاته پټېدل،لوی هلکان به کله په ونه وختل او کله په کوټه، بيا چې عالم خان به ډوډی وخوړه او ټول به دهغه په تندي پوه شول نودخپلو خپلو سوړو اوپټو ځايونو نه به يو- يو راښکاره شو.
بصری له کټوی سر ليرې کړو او غوښه يې په ګوته کې ونيوله، تراوسه خوړينه نه وه خو هغې ژر دسترخوان واچو، هر څه يې دعالم خان مخې ته کيښودل، هغه مخ او لاسونه وينځلې و اواوس ډوډی ته ناست و، دغوښې ټوټه يې چې خولې ته کړه نو په ښکنځلو شوبصری ورته په ورو غږ وويل:
"قصاب نن سمه غوښه نه وه راکړې"عالم خان را پاڅيدو، هغه يې له کمڅې ونيوله، بيا يې ورله ديوال سره يو ډغره ورکړه، بصری چې ترڅو ځان تينګاووعالم خان ورله څپلی را خلاصه کړه دبصری له خولې نه تشه سلګی را ووتله او چې عالم خان ورله سوک ورکړو نو دبصری په سترګو توره تياره شوه.

عالم خان په بدو ردو له کوره ووتلو د بصرۍ له سر او پوزې نه وینې روانې وې،او دمور دوینو په لیدو دهغې لونې په ژړا شوی.
دعالم خان غږ د هغه مورهم اوریدلی واولږه شېبه وروسته شاخوبانې دهغې دروازې نه سر را د دننه کړوچې ددواړو کورونو تر منځ په دیوال کې جوړه شوې وه او ماشومان به پرې پورې راپورې وتل.شاخوبانې ماشومان په قلاره کړل او په اوبو یې دبصرۍ پرهرونه وینځل، بیا یې کورکمن او دشړشموتیل یوځای کړل او بصرۍ ته یې په سر پټۍ وتړله.
دهغې مشرې لور ورته دپلار دقهر او د غوښې دکلکوالي کیسه وکړه، شاخوبانې دشونډو لاندې یوڅو ښېرې عالم خان ته وکړې،زړه یې کیدو چې دبصرۍ سره کښینې خو د دیوال بلې غاړې نه یې دخواښې غږ واورېدو چې"څه شوی دي" ته هم ورسره کښیناستې هغه زما زوی ډوډۍ خوړلې ده که نه؟" شا خوبانې بیرته خواښې ته ولاړه او هغې ته یې په لنډو ټوله کیسه تیره کړه،او لکه چې دبصرۍ تمه وه دخواښې لوړ غږیې بیا واورېدو"سړي خو همدغسې وي نو.....دا خبره نه وه چې غوښه په څومره وخت کې خوړینېږي، داسې پواړې ښځې د وهلو دي".په بله ورځ بصرۍ سر او نیم مخ په څادر پټ کړي و او دکور کارونه یې داسې کول لکه چې هیڅ نه وو شوي، عالم خان دخپل مور سره ډوډۍ خوړلې وه،اوسحر لکه دنورو ورځو په شان له کوره وتلی و.
دبصرۍ دوی کور دکلي دچم نه لږ لیرې جوړ و نو ځکه ددوی دکور دغوبل به څوک نه خبرېدل، خو بیا هم دکلي په ژوند کې دښځو وهل ټکول عامه خبره وه ،دبصرۍ لپاره ګران کار دا و چې که کومې ښځې ترې پوښتنه وکړه چې سر یې ولې تړلی دی نو یوه نوې بهانه به ورته جوړه کړي،ځکه خواښې ورته ویلې و چې پام کوه دکور خبرې نورو ته ونه کړې،د پښې خوئیدل د بام (چت) نه راپرېوتل- د دروازې سره جنګیدل، د وړو غونډوسکی په سر لګیدل، د دیوال نه را پرېوتل، دا هر څه دبصرۍ په زړه و، دمور له کوره به هم که چا ورباندې پېښه وکړه نو بصرۍ به ورته دروغ ویل.
هغه به دجمعې ورځ ته ډېره نه خوشحالیده،عالم خان به ټوله ورځ په کور و او کله دا،او کله ماشومان به یې رټل، په دې جمعه خو دهغې لیور دخپل ټبر سره دمور تپوس ته را روان وو.
فرید خان په ښار کې اوسیدو اوهم هلته یې یوه ښاری ښځه کړې وه، صابره دهغه دښځې نوم و اوډېر اوچت تعلیم یې هم کړی و، بصرۍ به دشاخوبانې نه دومره نه شرمیده لکه چې دصابرې نه، هغې به ډېرې پوښتنې کولې او دبصرۍ سره به د هغې د پوښتنو ځواب نه و،د هغې جامې کالي هم ډېر فیشني واوخبرې به یې هم بل شان کولې.
په داسې جمعه به بصرۍ دشا خوبانې سره ډېره مرسته کوله،ددریو واړو ورونو ټبر به یو ځای ډوډۍ خوړله، دېرش دوه دېرش کسان به په دسترخوان کښیناستل،د ډوډۍ خوړو نه وروسته بصرۍ او شاخوبانې لوښې وینځل او صابره دخواښې سره ناسته وه. د لوښو وینځلو نه وروسته بصرۍ غوښتل چې ورو غوندې ځان خپل کور کې ورک کړي،خو کله چې دا دخپل کور په لورې روانه شوه نو صابره هم ورپسې را پاڅېده،دبصرۍ خواښې اوس دخپلو زامنو سره په خبرو بوخته وه.
کله چې بصرۍ دصابرې په کوټه کې یواځې کښېناسته نو هغې اوس هم سر اومخ په څادر پټ کړی وو،صابرې ورته وویل:
"ځه بس دی اوس خو سړي نشته مخ اوسر لوڅ کړه"بصرۍ هم له دې خبرې وېرېده،خو اوس بله لاره ورسره نه و،دمخ نه یې پلو لرې کړو خو تندی یې هماغسې پټ و،صابره ورته یوه شېبه ځیر شوه اوبیا یې وویل:"دا په پوزه دې څه چل شوی دی؟"بصرې وویل: "هیڅ"
صابرې دهغې دتندي نه دڅادر پلو اوچت کړو او دهغې پرهر یې وکتلو، بیا یې وویل:"عالم خان لکه چې بیا درباندې لاس اوچت کړی دی"بصرۍ له شرمه سترګې ټیټې کړې،هغې غوښتل چې

ځمکه وشلېدي او دا په کې ورکه شي،هېڅ يې ونه ویل،صابره یوه شیبه غلې وه،بیا یې
وویل:"ستا دا خاموشي او صبر ددې باعث دی چې سړی دې وهي..... یوه ورځ به دې مړه کړي"
دبصرۍ سترګې له اوښکو ډکې شوی" څه
وکړمه......عالم خان په وړو خبرو په قهر شي.... زیات وخت زه ملامته یمه......"همدغه خو
غضب دی کنه....."صابرې دهغې له خولې خبره ونیوله......ښځه که ملامته وي او کنه....... وهل
يې ناروا دی،ولې عالم خان چېرې هم غلطي نه کوي...ده چې تېر کال دفرید خان موټر له زاړه
کمره سره جنګولی و نو چا وهلی و؟"
د صابرې دسترګو نه دوه اوښکې نږدې دهغې اننګو ته کډه کوله چې هغې ژر ددواړو لاسونه په
ګوتو راتینګ کړل اوسترګې يې ومښلې"دا به زما په قسمت کې لیکلې وې... که نه نور ورونه خو
يې ډیر ښه دی"صابرې بې واره وویل:
"داځکه چې نور يې ستا په شان ښځې نه لري"دبصرۍ غرور نور هم خاورې شو،صابرې په
خپلې خبرې يو څه پښیمانه ښکارېده.... ژر يې بصرۍ نه ښننه وغوښته او بیا پاڅیده بهر
دماشومانو چیغې او شور ځوږ ددې الامه وه چې فرید ښار ته دتللو لپاره به کوځې ته راوتلی
وي،بصرۍ هغې ته مننت وکړو چې خواښې یا فرید ته دې څه ونه وایې ځکه چې عالم خان
خبرېږی نو لا په قهر شي،صابرې ورسره لوظ وکړو خو بیا يې ورته نصیحتونه وکړل، چې دعالم
خان لاس دې وونیسی ،که هغه ورته څپیړه ورکوي نو بصرۍ خو دې هم یو شی ورباندې
وغورځوی، بصرۍ پېکه خندا وکړه او ويې ویل:
"ښځه کله سړی وهلی شي" صابرې ددوازې په درشل کې ودرېده او په غلې غږ يې هغې ته
وویل:"فرید خان زما سره په زوره خبرې نه شي کولې، یوځل مې داوبو په ګیلاس ویشتی واو
ورته مې ویلي و چې که بل ځل يې راباندې لاس اوچت کړو نو زه به کوځې ته ووځمه، ښه ده
چې کورمالت مې ننداره وکړي،بس هغه ورځ وه او نن ورځ زما نږدې چې د دشیشې ګیلاس
ویني رانه يې لیرې کړي، په دې خبره بصرۍ ته هم خندا ورغله،دواړه په خندا دخواښې کورته
رواني شوی،په هغه شپه بصرۍ دخوب نه وړاندې تر ډیره وخته ځان سره چرت وهلو، په غوږ
کې يې دصابرې خبرو انګازې کولې.
څوورځې واوړېدې دبصرۍ خواښې دعلاج په پلمه څوورځو لپاره ښار ته دفرید خان کورته
ولاړه، بصرۍ او شاخوبانې به ددوډۍ پر وخت په ازاده خبرې کولې.
ددوی دخبرو موضوع به ډېری دصابرې خبرې وې،دواړو ارمان کاوو چې دتعلیم له برکته
دصابرې ژوند ددوئ نه بهتره و، بیا به يې دهغې دشیشې ګیلاس خبره رایاده کړه او وبه يې
خاندل، بصرۍ یو سوړ اسویلی وکړو او ويې ویل:"زه په تاسو ټولو کې بدبخته یم چې د سړي نه
راته بلا جوړه شوې ده" شاخوبانې ورته وویل:"یواځې ستا لپاره .....کټل دې نه چې تیره ورځ يې
د صابرې سره په څومره ورین تندي خبرې کولې" بصرۍ شېبه غلې وه،دا خبره ربښتیا وه چې
عالم خان دکور نه بهر یو بل مخ لاره خوش خلقه با اخلاقه ....خپلې مور سره به يې دټولې دنیا
ټوکې کولې د بصرۍ د مور پلار او د ورونو خویندو به يې ډیر عزت کاو....شاخوبانې ته يې
وویل:"ډیر مې ارمان شي چې عالم خان دې راسره په نرمه ژبه خبرې وکړي،که نور نه چې وهل
ونکړي،خو نه پوهیږم چې څه وکړم که چیرته نه دصبر تاویز پیدا کیدو نو عالم خان ته به مې
راوړی وای" شاخوبانې ژر دهغې په خوله لاس کیښودو"پام کوه چې دتاویز خبره
ونکړې....دبصرۍ مشر لیوراسلامي دې او دتاویزونو، زیارتونو ته تګ ددوی په کور کې رواج
نه لاره.
دبصرۍ خواښې په ښار کې ناروغه شوې وه او عالم خان دمور پوښتنې ته تللی و،دشپې ناوخته
چې کور ته را ورسېدو نو بصرۍ ورته په انتظار ناسته وه ددوی کلی دښارنه دوه درې ساعته

دموټر لاره لرله اوس سړک هم پوخ شوی وو او دښار نه ډیرې لارې اوموټرې تر ناوخته کلي ته راتلل.
بصرۍ نه وه خبره چې عالم خان به ډوډۍ خوړلې وي که نه خوبیا هم هر شی یې ورته ژر-ژر په دسترخوان کېښودو،اوس خویې د ډوډۍ توده ساتلو لپاره دښار نه دپلاستیکو یو ترموز ډوله ډبه راغوښتې وه چې تر دوو دریو ساعتو به په کې هر څه تاوده وو. نن دهغې زړه ارامه و چې عالم خان به ورته څه نه وایي،خو عالم خان لومړی دسترخوان او بیا بصرۍ ته وکتل او ویې ویل:"ډیره بې عقله ښځه یې کنه" د بصرۍ زړه یو درز وکړعالم خان دخپلو سره په کټ غزیدلی و.
بصرۍ ورنږدې شوه او په وېره یې ترې وپوښتل" خیر خو دی.... مور څنګه وه....عالم خان ورته په ځیر وکتل" مور مې ښه ده زما سر مه خوره" بصرۍ په ځان کې یوه څه نور جرات پیداکړو او ویې ویل" ښه نو ولې په قهر یې ډوډۍ تیاره او ګرمه ده" عالم خان راپاڅېدو دماشومانو کټونو ته یې وکتل....ټول ویده و...دی له کوټې ووتلو نو بصرۍ حیرانه پاتې شوه څه وکړي نور کله چې به عالم خان ډوډۍ نه خوړه نو دې ته به یې وویل چې نه یې خورمه خو نن یې عجیبه چلن کاوو.هغه عالم خان پسې بهر را ووتله دغولې په بل سر کې یوه وړه کوټه جوړه وه چې ماشومانو به په کې خپل کتابونه او دښوونځي شیان اېښودل،یو ګوټ کې کټ هم واو چې کله به عالم خان دبصرۍ سره ډېرې نانډرۍ وو هلې نو هلته به ویده شو.
عالم خان دکوټې دروازه خلاصه کړه او دننه ولاړو،بصرۍ پوهه شوه چې دې به هم هلته شپه تېروي،نږدې وه چې عالم خان ددې کوټې دروازه دننه بنده کړې وای چې بصرۍ ځان په زوره کوټه کې دننه کړو او دروازه یې وتړله،عالم خان یو څه حیرانه شو، خو بیا یې خپلې څپلې ویستلی او په کټ وغزېدو، بصرۍ ورته وویل:"طبیعت خو دې سم دی کنه....ډوډۍ دې ونه خوړه؟" "څه ډوډۍ-ډوډۍ لګیا یې" عالم خان په لوړ غږ وویل:"نه یې خورم .... نه یې خورم، کوم پلاوونه کبابونه دې راته پخ کړي دي چې ته به پرې سترې شوې یې."
دبصرۍ دغوږونو نه یوه لمبه ووتله،هغې هم په لوړ غږ عالم خان ته وویل:"خوله دې ماتېده چې دا خبره دې څو شپې ورلاندې راته کړې وای.عالم خان دډېرې حیرانتیا نه په خپل ځای اوچت کښېناستو،دا بصرۍ خو بل شان وه،دې بصرۍ خو قهر هم کولی شو،غږ یې څنګه لوړ کړو،دعالم خان ګوتو کې خارښت پیداشو، هغه خپلې څپلۍ ته لاس کړو خو یودرز وشو اودهغه په سر یو دروند شی ولګیدو، عالم خان لا ځان پوهولو چې دا به څه شی وي،چې بل درز وشو او یوبل شی دهغه په پوزه ولګېدو،دکوم ماشوم دواړه بوټان دهغه په غیږ کې پراته وو،او ده سر په دواړو لاسونو کې نیولی و،په سترګو یې تیاره وه او لږه شیبه وروسته چې ده سر راپورته کړو نو بصرۍ یې ولیده چې په لاس کې یې دشیشې ګیلاس نیولی و، دعالم خان په خوله یوه غټه ښکنځله راغله خو په "وی" بدله شوه ځکه دشیشې ګیلاس دده په لورې راوالوتواو عالم خان چې دخپل مخ دحفاظت لپاره‌لاسونه مخ ته نیولي وو دده لاس یې ټپي کړو.
عالم خان ته په خپل ټول وجود کې د درد څړیکې احساس شوی، دهغه له خولې اوس ځړیروي را وتل، دبصرۍ دخولې څه خبره نه را وتله، بس هغه سخت په قهر وه او که چا ورته ټوپک په لاس کې ورکړی وای نو هم په دې شېبه یې عالم خان وژلو، خو دهغه دتندي او پوزې نه وینې روانې وې.
بصرۍ له کوټې را ووتله او یوه اوږده ساه یې راښکله په هغه شپه عالم خان په پخلنځي کې کورکمان او تیل لټول،او بصرۍ په ارامه ویده وه.
په بل سحر چې ماشومان ښوونځیو ته تلل نوپلار یې ولېدو چې په سر یې پټۍ تړلې وه، دهغه پوزه هم پړسېدلې وه او لاس یې په شړۍ کې تاو کړی و، عالم خان چې له کوره راوتلو نو چرت یې

وهلو چې خلکو ته به څه وايي..... "زه دچت نه راپرېوتم ...نه-نه په خټو کې ولوېدم... " ده ته په لومړي ځل احساس وشو چې بصرى به څنګه خلکو ته باني جوړې کړې وي دوجود پرهرونه خو جوړ شي دانسان خپل غرور چې ختمېږي څومره لوی عذاب دی.
په پټيو کې يو کروندګر ترې پوښتنه وکړه"خير خو دی چا سره دې جګړه کړې ده؟"عالم خان ورته په يوه پيکه خندا وويل:
"نه ياره بيګا دموټر نه کوزېدمه... دروازه مې په مخ ولګيده...پوزه مې ويني شوه خو... خدای فضل وکړو".
اخوا بصرى شاخوباني ته دشپې کيسه کوله او بيا يې ورته وويل:
"که ښار نه دې لوښي راغوښتل ماته دناشکن (نه ماتيدونکي) ګيلاسونو يوسيټ راوغواړه هم هاغه چې نه ماتيږي"

سنيما

نازنين خپله طلای رنګه بټوه په ميز کيښوده او د اوچتو پوندو د نازکو پيزارو سره په کټ پريوته هما په يوه کرسى ځان وغورځاوو. په لاس کې نيولی د مريو ګلابى سينډلو تنی يې پرانستلی.
پروين لاتروسه د سر نه خپل ګلدار څادر هم نه وو لرى کړى او د کوټې سره جوخت غسل خانى ته يې منډه کړى وه.
دا دري واړه هم اوس د خپلی نږدی او پخواني ملګرى زيبا د واده نه راګرځيدلی وى او د ډاکټرانو د ليلې په يوه کوټه کې وى. دا کوټه د پروين وه هغه د ښار په لوی روغتون کې د ډاکټرئ ورستی کال (سيتاج) پوره کاوو چې ورپسی به يې سبق خلاصيده. نازنين او هما د زيبا په واده کې د ګډون لپاره د پروين په کوټه کې ايسارى وى. دا پلان دوى هغه وخت جوړ کړى وۀ چې د زيبا د واده کارډ ورته رسيدلي وۀ.

پروين چې د غسل خانی نه راوتله نو يوه شيبه يې نازنين او هما ته وکتل. دواړو سترګی پټی کړى وى او په کوټه کې خاموشی وه. پروين د يوى کرسى نه ګدئ راوخيسته او نازنين يې پرى وويشته.
تاسو دواړه دلته د خوب لپاره راغلی يئ؟ د نازنين او هما له خولی ګډ اوازونه راوتل {{سترړى يمه دمه کوومه}} او درى واړو کړس کړس وخندل. پروين خپل پړونی د سر نه لرى کړو او په کرسى يې واچوو نابيره په کوټه کې رنګونه وځليدل. د هغی په کميس لګيدلی ستارى مخامخ د لوى هندارى د رڼا سره يو ځاى شوى او په ټولی کوټی کې يې پرک وپروک جوړ کړو. نازنين ته موقع په لاس ورغله، " ته دی ته ګوره اوس مونږ په رڼا وژنی..."

د درى واړو جينکو خندا په کوټه کې تودوالی پيدا کړو. پروين د يخچال (فريج) نه د يخو اوبو بوتل راويستو او په ګيلاسونو کې يې اوبه واړولی. ژمی تير وۀ او نن مابنام د هوا سوړوالی هم مات شوى وۀ.

دريو ملګرو د واده ښايسته جامی له ځانونو نه وويستلی، مخونه يې د سرخی پوډرو نه پاک کړل او په کټ يو ځاى کيناستی.

نن شپه ددوى د خبرو موضوع يواځی زيبا وه.

هما د طب په کالج کې خپله لومړۍ ورځ په زړه شوه زیبا هم پدی پوهنتون کې د دویم کال محصله وه د پوهنتون دود داسی وۀ چې د دویم کال جینکو به په نوو راغلو محصلینو اوبه شیندلی چې دوی په عذاب شی. تر یوی اوونۍ به جینکو همدغسی شوخی کوله. په هما اوبه وشیندل شوی، زیبا دا حمله وربادی دومره ناڅاپې کړی وه چی هغه وارخطا ډډی ته شوه..... پښه یې وخویده او په ازغن تار پریوته. ټولو جینکو چغی کړی . زیبا په لاس کې نیولی د سلورو جگ ورغوځار کړو او په منډه د هما مرستی ته راغله. دا یې را وچته کړه او په غیږ کې یې ونیوله. د هما لوپټه په ازغن تار کې ونښته او تر څو چې دوی راخلاصوله ریتایړی تری بیلی شوی. د هما په لیچو ازغن تار خراشونه جوړ کړی وو. نوری جینکۍ له ویری وتښتیدی. د زیبا په غټو غټو سترگو کې اوښکی وی. او په یوه ساه یې له هما ښښنی غوښتلی. بیا یې دا کوټی ته بوتله. دوو نورو جینکو ورسره د بستو په را وچتولو مرسته وکړه. زیبا ژر د خپلی الماری نه وچی جامی راویستلی او هما ته یې ورکړی چی جامی بدلی کړی، بیا یې د داروگانو یوه وړوکی صندوق راوړو او د هما په خراشکو یې ملهم کیښودل. یوی جینۍ ژر ژر د هغی جامی په استرۍ (اتو) اوچولی. بلی په منډه هغی له چای راوړی او بیا تر ډیره وخته دوی په خبرو بوختی وی. هما د خپلی سپینی لوپټی په غم کې وه. هغه له موره ویریده. زیبا ورله تسلی ورکړه او خپله نوی سپینه لوپټه یې د هغی په سر واچوله. زیبا هم له هغی ورځی ددی ملگری شوی وه.

نازنین په هاسټل (لیلیه) کې هغه وخت داخله شوه چې د دې ټولی کوټی نیول شوی وی. د طب ددی پوهنتون په لیلیه کې دوه ډوله کوټې وی. یو هغه چې د څلورو جینکو لپاره وی، دویم هغه چې دوه دوه به په کې اوسیدی. د لیلیی د مشری د کور سره جوختی څلور داسی کوټی وی چې په هغوی کې به د هر ټولگې استاذی جینکی ووسیدی. دوی به د مشری او د نورو جینکو تر منځ اړیکی ساتلی او ددوی ستونزې به یې لری کولی. نازنین ته هغه ورځ را په یاده شوه چې دې د څلورو جینکو کوټی ته خپل سامان یوړو نو هلته د وړاندی نه ښې الماریۍ، میز او کټونه نورو اخیستی وو. د نازنین په نصیب کې شلیدلې کټ او داسی الماریۍ راغله چی یوه دروازه یې نه بندیده. د دوی د ټولگی استاذه تر اوسه نه وه ټاکل شوی نو ځکه دی د زیبا سره ولیدل. هغی ژر یوه خاله را وبلله او د لیلیی گودام ته یې د ځان سره بوتله. هلته نه یې نازنین ته یو ښه نوی کټ وروواستولو او په بله ورځ یې د الماری د دروازی جوړولو لپاره یو ترکاڼ هم را وغوښتو. نازنین هم له دی ورځی د زیبا مریده شوه. او بیا به تل د خپلو وړو وړو ستونزو لپاره زیبا ته ورتله.
پروین ته هغه ورځ په زړه شوه چې په لومړی ځل د زیبا کوټی ته ورغله. د لیلیی ډیرې جینکی د اختر لپاره کورونو ته تللی وی. پروین پخپله کوټه کې یواځی ژړل چې زیبا وربادی را پیښه شوه. بیا یې دا خپلی کوټی ته بوتله هغه کوټه چې په ټولی لیلیه کې د جینکو لپاره د یوی ښکلی دنیا په شان وه. پروین په لومړی ځل ولیده. په سپینو دیوالونو د چت سره نږدی زیبا پخپل لاس په رنگ د ښایسته گلونو حاشیی جوړې کړې وې. په کړکۍ او دروازی یې اسمانی رنگ پردی وی چې وربادی د گلابو واړه واړه گلونه گنډلی وو. هم دغه گلونه د دیوال په حاشیو هم وو. د کوټې ټول فرش په سرۀ قالینه (غالۍ) پټ وۀ. په کرسیو ایښی نرمی گدۍ هم دغسی وی. پدی میز د بلو رو په یوه پیاله کې منې او مالټې ایښی وی. د کوټی په بل گوټ کې د شیشی په وړی الماری کې چینی لوښی او ورسره وړوکی یخچال وو چې وربادی د تازه گلونو گیډی ایښی وۀ.

د زیبا کټ هم ریښتا چی څېر کټ وو. ددی پوښ تک سپین وو او وربا‌ندی هماغسی سور رنگ واړه گلونه گنډلی وو. پدی لویه جالی ځېډه د کټ سره جوخت په یو وړوکی میز د بجلی (برېښنا) لمپ وو او ددی په بیخ کې گړی هم جوړه وه. د سبق په میز کتابونه په ترتیب اېښی وو .
په یو شی هم د دوړو یا د گرد نښنه قدری هم نه وه. پروین په هغه ورځ د زیبا د سلیقی نه خبره شوه. هغی اوریدلی و چې د زیبا ښایسته شیان خوښیدل خو د هغی کوټه د هغی د خپل وجود په شان ډیره ښکلا لرله. هر چا به هڅ وهلو چې د زیبا به کوم ښکلی سړی ته ودیږی، او نن دا دری واړه ملگری د زیبا واده ته تللی وی. ددوی د واده شاه ځلمی نه و خوښ شوی د عمر نه ډیر ښکاریدو. رنگ یې هم ډیر ښه نه وو خو په دوبۍ کې یې د کروړونو ډالرو تجارت لرلو او د کال شپږ میاشتی به په امریکا او اروپا کې گرځیدو.

هما، پروین او نازنین د زیبا د سترگو ملال احساس کړی وو خو نورو میلمنو ته د هغی د طلایي کار قیمتی جوړه او د لکونو روپو گانی حیرانوونکی وی. دا چی زیبا به خوشاله ژوند تیر کړی او که نه دری واړو ملگرو خپله خپله نظریه لرله. نازنین وویل چې زیبا به ټول عمر ماتم کوی هغه ډیره حسن پرسته ده هما دا خبره در کړه پدی چې زیبا د حالاتو سره سم ژوند کولی شو او پخپله به د خوشالۍ لاری پیدا کړی.

دواړو خپل خپل دلایل ویل خو پروین غلی ناسته وه. اخر چې دوی ستړی شوی نو هما ورته وویل پروین جانې ته خو هم څه ووایه کنه....... زیبا به خوشحاله ژوند وکړی که نه؟

پروین د شا پر تخته پرته وه او د چت پکی ته یې کتل. هغی وویل "زیبا اوس زمونږ د ژوند نه وتلی ده... کال دوه کاله وروسته به مونږ هم د یو بل نه بیلی شو. د سبق ژوند د یو ډیر ښه فلم په شان وی ماته داسی ښکاری لکه چې مونږ فلم لیدو. زیبا ددی فلم یو مرکزی کردار وو. د هغی واده ووشو فلم ختم شو." هما او نازنین د پروین د خبری په ځواب کې هیڅ وونه ویلې. دوی هم هغلته...... گوبخی مو بخی ودی وی .

پروین خپلی عینکی لری کړی البم یې بند کړو او خپلی لمسئ ته یې وویل دا زما ملگری وې. خو اوس نه یمه خبره چې څه شوی. زمونږ د ژوند هر پړاو یوه سینما وه خو د سبق د دوری سینما تر ټولو ښه وه.

پوښتنه

ما نه دخپلې لور سترگې نه هېرېږي،کله چې زما له کوره وتله یوه اوښکه یې هم تویه نه کړه،په موټر کې دکښیناستو پر وخت یې یو وارې بیا زما په لورې سر واړووه،په شونډو یې نرۍ موسکا وه خو په سترگو کې یې دومره پوښتنې وې چې زما زړه یې په موټي کې ونیولو،موټر یې روان شو نو ماته خپل وجود ډیر دروند معلوم شو هم هاغسې لکه چې زما دمور او پلار دجنازې پروخت وو.
اوس هم په دې تورتم کې چې کله-کله دخلکو څیرې را یادوم نو دلور سترگې مې لکه دډیوې را ښکاره شي،څومره په ارمان زما کورته راغلې وه، دهغې نه وړاندې په وروستي ځل مې د دوو کالو په غیږ کې نیولې وه.

په هغه ورځ اختر و،مور ورله دشنو وريښمو ښايسته کميس ګنډلی و،دا دنورو ماشومانو سره زما د ورور کره راغلې وه، هغه وخت هم ما دا د دوو کالو وروسته ليدلې وه،خو ما په هغه ټولو ماشومانو کې دا وپېژندله،دهغې سترګې زما سترګې وې،هغې زه نه پېژندلم او چې غيږ کې مې راواخيسته نو ماته يې حيران-حيران کتل، ما ښکل کړه نو مخ يې ژر په خپل لاس پاک کړو.
ښايي زما دږيرې ويښته ددې د مخ ګلابي څرمنې لپاره نا اشنا لمس وو، ما هغې ته خواږه په لاس کې ورکړل نو دا هغې ته ځير شوه.
څومره بدبخته پلار ووم د هغې د مور سره مې ژوند ونه کړی شو،هغه زما نه وه خوښه .... مور او پلار راته خوښه کړې وه....اوتر څو چې ما دهغې تصوير ليدو او مور ته مې ويل چې زه يې نه کوم نو ددواړو کورنيو ترمنځ د واده خبرې خلاصې شوې وې.مشر ورور مې ټوپک را واخيستو او راته يې وويل لومړی په ما ډز وکړه او بيا دواده نه انکار وکړه ځکه زه په دې کلي کې بيا کوز ګوری نشم ګرځېدی.زما واده... زما دښځې دژوند دبربادۍ پيل و،ما خپل ډېر کوښښ وکړو چې هغې سره يوځای واوسم خو په هره خبره به راته قهر راتلو،دهغې يوه ادا، يو کار، يوه خبره مې نه خوښيده، کله-کله به راته داسې احساس پيدا شو چې زه دخپل دسر دښمن سره په يو کور کې ناست يم.عجيبه ورځې شپې وې، ما زيات وخت په ښار کې تېراوه کاروبار مې هم هلته و. هڅه به مې کوله چې نورو ښارونوته په خپله ولاړشم چې کور نه ليرې يم زه په مسافرۍ کې خوشحاله اوم،کال تير شو اوزه په کراچۍ کې خبر شوم چې لور مې شوې ده،ما يو څو دماشومانو شيان واخيستل او کورته مې ورواستول. زما لپاره اوس کلی بې مانا ځای و په تېره چې کله په کراچۍ کې مې دکاروبار يو شريک راته خپله خور په نکاح کړه.
زما لور ددو مياشتو وه چې زه کلي ته ولاړم، لور مې په غيږ کې ونيوله نو مينه مې وربانده ماته شوه،خو دهغې مورته مې چې کله کتل نو کرکه مې هم هاغسې په زړه کې وه،هغې رانه دشپې پوښتنه وکړه، "چا راته ويلي چې تا په کراچۍ کې بله ښځه کړېده؟" زه خبرووم چې زما دبل واده خبره به پټه نه پاتې کيږي خو ما غوښتل چې لومړۍ خپله کورنۍ دې ته اماده کړم چې زما دويم واده وزغمي،خواوس چې دې خبره راواچوله نو ماورته وويل چې دا خبره سمه وه،هغه يوه شيبه هکه پکه په خپل ځای ناسته وه بيا په منډه له کوټې ووتله پاتې شپه ما دخپلې لور او دهغې دمور ژړا يو ځای په حجره کې اورېده،زه په کټ کې ناست اوم اوسوچونه مې کول چې دوی به تر کومې ژاړي.
دهغې او زما دکورنۍ سړو هيڅ ونه وويل،دويم واده څه عيب خو نه دی،زما مور،خويندو هيڅا، هيڅ ونه ويل، خو زه پوهېدم چې زما په ښځې اور بل دی په بله ورځ هغه زمونږ له کوره ووتله اود پلار په کور کښيناسته.
زه بېرته کراچۍ ته ولاړم او بياکال کې يوواړې به مې کلي ته پېښه کوله،په لومړي کال مې لور ونه ليده،زما لومړۍ ښځې هغه ماته نه پرېښوده.دويم کال همدغه داختر ورځ وه،چې لور مې د نورو ماشومانو سره دکلی ميلې ته تللې وه او زماښځې داسې ګومان نه کاووچې زه به د ورور په کور کې خپله لور ووينم، بس چانس ښه وو.ماشومانو په غولی کې لوبې کولې، دميلې نه راوړي شيان يې يو بل ته ښودل، ځلوبۍ يې خوړلې د ډوډۍ پر وخت يو ماشوم داوبو ډک جام اړولی واو دځينو ماشومانو نوې جامې پرې لمدې شوې وې،زما دلور شين کميس هم لوند و،دکور ښځو دماشومانو نه لمدې جامې ويستلې زما دلور نه يې کميس ليرې کړو او هغې ته يې زما د وربېرې وچ کميس په غاړه کړو.بيا دا لامده واړه-واړه کميسونه او پرتوګونه په تناب ويړي کړی شول چې د ژمي په تود لمر کې وچ شي.

زما ښځه لکه چې خبره شوې وه، زه پوه نشوم چې څه وخت زما لور دنورو ماشومانو دډلې او زما دژوند نه ورکه شوه،خو زه چې دوورور له کوره وتلم نو هغه وړوکی شین کمیس مې دکوټ په جیب کې و.
دا کمیس تراوسه زما په الماری کې دنورو ډېرو شیانو سره خوندي دی،ددویمې ښځې مې زوی وشو نو په کلي کې مې خویندو خواړه وویشل،ما نه غوښتل چې زما لومړی ښځه ټول عمر زما لپاره سر سپین کړي، هغې ته مې پیغام ورواستوو چې که غواړي نو زه به یې ازاده کړم، دطلاق نوم بد دی خو دادې هم بل واده وکړي،په غوښتنه کې زما نه زیات زما دویمه ښځه فعاله وه،خو لومړی ښځې مې هماغه څه وکړل چې زمونږ دټولنې پېښتنې ښځې یې کوي،دا چې ځان وژني خو دطلاق پیغور نشي وړی.
بیا دژوند څرخ دومره ګړندی وڅرخېدو چې شل کاله واوښتل،زما مور پلار مړه شول دمشرې ښځې یو ورور په څه خبره ځان ووژلو دهغې مور هم مړه شوه،زه څوواري کلي ته ولاړم خو دلور دیدن راته ناممکن کار وو،زما ورونو خویندو هڅه وکړه چې ماشومه دې راته پرېږدي،ما اوس هم هغې ته پیسې ورلیږلې دلور لپاره به مې په اختر اوبرات کې شیان وراستول،خو نه پوهیدم چې لور مې زه یادولم او که نه.
هغې دکلي د ښونځی سبق خلاص کړو مور دښار په یو کالج کې داخله کړه،زه څوواري کالج ته ولاړم چې هغه ووینم،خو دکالج مشرې راته اجازه رانه کړه.
ماته خدای دوه نور زامن هم راکړل، داسې ښکارېده لکه چې زما په قسمت کې نورې لوڼې نه وې،زما دویمې ښځې به راپورې خندل چې خلک زامن غواړي او ته دلوڼو ارمان کوې.
په کلي کې به دنږدې خپلو خپلوانو ودونه کېدل نو ما به خپله کېمره چاته ورکړه چې دټولو نجونو تصویرونه دې
واخلي،خوزما دلور تصویر به چا نشو اخیستی،هغه د مور له خوا ودونو ته هم نشوه تللې،زما سزا همدا وه چې دلور مخ ونه وینم،بیا خبر شوم چې زما لور په یو دفترکې ځان ته کار پیدا کړی و،ما دې دفتر ته څو واري ټیلیفون وکړو خو ددې سره مې خبرې ونکړې شوی.
زما زامن اوس لوی دي، یو په پوهنتون کې دی،دوه نور په کالجونو کې سبق وای، زما کاروبار اوس نورو خلکو سمبالوو،ماته دزړه مرض پیدا شوی و او ډاکټرانوراته داوږدو سفرونو اجازه نه راکوله، دشکرې مرض زما دسترګو نظر کم کړی و.مشر وررور مې مړ شو نو په ما دزړه حمله راغله،او په روغتون کې داخل شوم بیا کورته په راتلو زما دویمې ښځې یوه میلمستیا وکړه. ددې میلمستیا په دویمه ورځ زه دخپل کور په برنډه کې ناست اوم چې نوکر خبر راوړ چې یوه جینۍ ما لیدل غواړي، زه د لوېې دروازې پورې ولاړم خیال مې دا وو چې څوک به نوکری لپاره راغلې وې،هلته زما لور ولاړه وه ما د لیدو سره سم وپېژندله، سترګې یې زما سترګې وې ما په غېږ کې ونیوله نودهغې سترګې ډکې شوی،دننه مې بوتله نو مخامخ راته ښځه ولاړه وه، هغه زما دوینا نه وړاندې پوهه شوې وه او رنګ یې ژېړ تښتیدلی وو.
مانه خپله ناروغي هېره شوه،څوساعته مې هم دلور سره خبرې کولې،هغه زما دناروغی نه خبره شوې وه زما دژوند دهر پړاو نه خبره وه،زما د زامنو نومونه هم ورله ورتلل،زما دویمې ښځې ته یې ادې وویل،هغه دخپل مور دمخالفت سره زما لیدو ته راغلې وه،زه یوڅه خواشینی اوم هغې ته مې په قهر وویل چې ځوانې جینکی یواځې نه ګرځي،خو هغې راته وویل:"بابا زه په الوتکه کې راغلې یم مشرې ببونه مې ستا پته اخیستې وه،ټیلیفون شمیره هم راسره وه زما ددفتر یوه ملګرې دلته په کراچۍ کې واده شوې ده،او هغې ماته ویلي و چې که راتلې نو زه به دې دهوایي میدان نه راولم" زه دهغې په جرآت خوشحاله شوم، دغرمې د ډوډۍ نه وروسته مونږ په باغ کې کښیناستو او هغې ماته دخپل سبق او ددفتر خبرې وکړې.

زه هيڅ خبر نشوم چې زما زامن څه وختې كورته راغلل، دوى څه وويل... څه يې وكړل زما توله توجه خپلې لور ته وه،مازديګر مهال دهغې ملګرې ورپسې ټيليفون وكړو، دشپې لپاره بيرته تلله او كه نه. ما هغه ايساره كړه خو زما دويمه ښځه خوشحاله نه ښكاريده.زه پوهيدم چې هغه زما دلور په مخ كې خپله بنه ويني،خوزما تنده ډېره وه ما غوښتل چې دتيرو ځوكلونو مينه په خپلې لور وشيندم هغه دومره ونازوم چې ټولې فاصلې وركې شي.

دشپې دډوډۍ نه وروسته هم مونږ خبرې كولې بيا ناوخته هغه دميلمنو دايساريدو كوټې ته ولاړه او زه چې په خپل كټ پريوتم نو ښځې مې ژبه پرانيستله،هغې په يوه ساه بې شميره پوښتنې كولې"دا به څومره ورځې دلته وي؟ په كوم هدف راغلې ده؟ مور به راليږلې وي؟دومره موده وروسته يې ولې راپريښوده؟ دا به زما كور خو نه ورانوي؟"خو ما دهغې ديوې پوښتنې ځواب هم نه وركاوو زما داوړو نه لګه چې يو لوى پيټى ليرې شوى وي،دشپې مې په ارامه خوب وكړ.

په دويمه ورځ هم ما دلور سره تيره كړه،دهغې غږ پرما ډيرخوږ لګيدو،غوښتل مې چې ټوله ورځ هم ددې خبرې واورم،دهغې له خولې چې بابا به مې واوريدو نو زړه به مې په ټوپونو شو زما زامنو ماته "ډيډي" ويل، مازديګر زما لور دخپلې ملګرې كورته ولاړه چې خپلې جامې كالي او نور شيان راوړي.

هغه چې لاړه نو ښځه راته مخې ته كښېناسته اوبيا يې پوښتنې پيل كړې ما ورته په قهر وويل:"زما غوږونه مه خوره هغه زما ليدو ته راغلې ده كار لري...ولاړه به شي دميرې دښمنې ورسره مه كوه"ښځه مې ددې خبرې په اوريدو لا په قهر شوه،راته يې وويل چې زه ډېر كمزورى يم، دا جينۍ به دهغې كوروران‌وي اوس په خپله راغلې ده بيا به ورپسې مور هم راشي،ما دهغې دتسلۍ لپاره ورته ډېر څه وويل خو دې په ژړا پيل كړه.زامن مې دخپلو كوټونه راوتل مونږ ټول يو ځاې كښېناستو،اوترډېره وخته مو خبرې كولې،زامنو مې د مور پلوي كوله وروستۍ خبره داوه چې زما لور يوه شپه به نوره زمونږ په كور كې كوي بيا چې هر چېرته غواړي ځي به،ما ښځې ته منت زارۍ وكړې چې هغه به ولاړه شي داسې تادي ښه نه ده،خودې راته ګواښ وكړو چې كه يوه بله شپه مې لور راكره وكړه، نو دا به دزامنو سره له كوره وځي.

ماښام زما لور خوشحاله-خوشحاله راغله يو وړوكى تور صندوق يې ځان پسې را ښكلو،ما نوكر ته اشاره وكړه نوهغه ترې صندوق ونيولو او كور ته يې دننه كړو.مونږ دواړه په برنډه كې كښياستو زما كور سمندر ته نږدې دى او په دې ماښام ډېره ښه هوا چليده،دبرنډې دستنې سره درامبيل دګلونو ځيلۍ دسپينو ګلونو نه ډكه وه او دګلونو وږمې دهوا سره يو ځاى شوې وې،زما لور دځيلۍ نه يو څو ګلونه وشوكول....بوى يې كړل او بيا راسره كښيناسته راته يې وويل:"بابا ددې كور همدغه ځاى ډېر ښكلى دى" زه خبر اوم چې دهغې دا ځاى خوښيدو،پرون مونږ دلته څومره خبرې كړې وې نن مو چاى او دغرمې ډوډۍ دلته يو ځاى خوړلې وه.

ما دهغې نه پوښتنه وكړه چې په كراچۍ كې څومره وخت پاتې كيده،هغې وويل زما ټكټ ديوې اوونۍ لپاره دى خوزه غواړم صبا بېرته ولاړه شم،هغې چې دا خبره وكړه نو زما سترګو ته يې وكتل ما ترېنه سترګې بلې خواته واړولې هغې ته مې هيڅ ونه ويل هغې زما دخبرې انتظار كاوو خو ما ورته هيڅ نشو ويلى،په سينه مې يو لوى كاڼى پريوتو،لاس مې اوچت كړو خو هغې د وړاندې نه راته ګيلاس نيولى و ما ترېنه يو څو ګوټه اوبه وڅښلې.په دې كې يوې خدمتګارې غږ وكړو چې ډوډۍ تياره ده ،مونږ دننه ولاړو نو لور مې دټولو سره روغبړ وكړو،ټول غلي وو،زما دښځې سترګې اوس هم سرې ښكاريدې...سره له دې چې هغې مخ لاس وينځلى او سرخي پوډر يې كړى وو.

زه نه پوهیدم چې دهغې سرې سترګې به زما لور هم لیدلې وي او که نه دا زما وهم وو،ښځې مې لکه دېرون په شان ورسره عادي خبرې کولې دخواړو شیان یې ورته ورکول،خو پرون اونن کې فرق و یا ښایي ماته په کې فرق ښکارېدو.
د ډوډۍ نه ورسته مونږ بیا برنډې ته راووتلو لور مې جامو بدلولو لپاره خپلې کوټې ته ولاړه نو ښځې راته بیا خپله خبره یاد کړه،ما ورته وویل:"ډېره مه دردېږه هغه صبا ته ځي"ښځه مې ددې خبرې په اورېدو ارامه شوه،بیا مې چې لور راسره کښیناسته نو هغې ورسره خوږې خوږې خبرې پیل کړې،ما دخپلې لور سره سترګې نشوی لګولې نه مې ورته ویلی شول چې صبا ته مه ځه یوه اونۍ ایساره شه،نه مې ورته دتللو ویلی شول،زما ښځې ورته د دروغو ستونه کول چې "کاش که یو څو ورځې نوره ایساره شوې وای" هغې به زر ماته وکتل زما لور دا خبره زما دخولې غوښتله،خوما هیڅ نشو ویلی.زما په خوله یو غټ قلف لګېدلی و،زه نه پوهیدم چې نور مې ورسره څه خبرې وکړې،شپه څنګه تېره شوه.....سحر څنګه وشو،هغې څنګه ځان ته په الوتکه کې سیټ پیداکړو او هغه کومه ګړۍ وه چې دا زما له کوره ووتله،نه پوهیږم چې غرمه وه که ماښام،هغې څه ویل او څه نه ویل،ماته ترغاړې ووتله اوبیا چې موټر کې کښیناسته نو یوواړې مې سترګې دهغې په سترګو
ولګیدې،هغه ډېره په حوصله موټر کې کښیناسته په شونډو یې موسکا وه،خو په سترګو کې یې یوه پوښتنه وه.....او زه ددې پوښتنې په ځواب پسې تراوسه ګرځم،زما دسترګو نظرولاړو زه دنورو محتاج یم، ښځه مې په ورځ کې یو ځلې راسره کښیني، زامن مې کله راته راشي کله نه ،زه نه یم خبر چې نن څویمه ورځ ده یو بوډا نوکر زما خدمت کوي او هغه مې ددنیا له حاله خبروي.
خو زه چې ځان ته یم دلور سترګې وینم او دهغې دسترګو هغه پوښتنه هم چې"پلاره ته ماته ولې نه وایې چې پاتې شه."
پای.

Download from: aghalibrary.com